

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

of
KISSES
and
WISHES

A FAE GUARDIANS NOVELLA

LANA PECHERCZYK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ÖPÜCÜKLERİN VE DİLEKLERİN

İLK OLARAK SAVAŞ LORDLARI, CADILAR VE KURLTLAR
ANTOLOJİSİNDE YAYIMLANDI

LANA PECHERCZYK

Copyright © 2021 Lana Pecherczyk
Tüm hakları saklıdır.

Of Kisses and Wishes ilk olarak Warlords, Witches and Wolves Antolojisi'nde yayımlanmıştır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © Lana Pecherczyk 2021
Kapak tasarımı © Lana Pecherczyk 2021

www.lanapecherczyk.com

İÇİNDEKİLER

Harita

Okumadan Önce

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

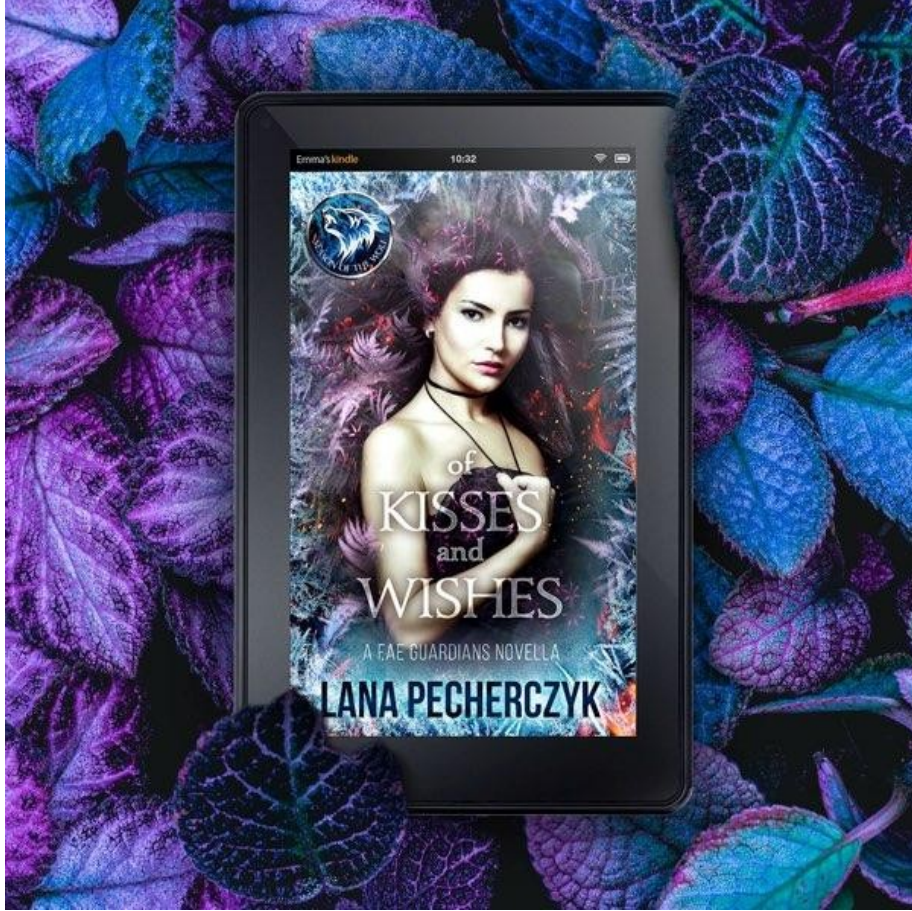
Ayrıca yazan: Lana Pecherczyk

Yazar Hakkında

[Elphyne'in daha büyük bir haritasını indirmek için buraya tıklayın](#)

Okumadan Önce...

Lütfen bu novella hikâyesinin Kurt Mevsimi Üçlemesi'nin 2. ve 3. kitapları arasında geçtiğini ancak tek başına da okunabileceğini unutmayın.

Arkada çok hafif spoilerlar var (ama hepiniz bunun bir aşk serisi olduğunu biliyorsunuz, bu yüzden 1. ve 2. kitaptaki çiftlerin sonsuza dek mutlu olduklarını görmek şaşırtıcı olmayacak).

Bu öykü ilk olarak *Savaş Lordları, Cadılar ve Kurtlar Antolojisi*'nde yer almıştır.

BÖLÜM 1

G bozuk para Anise'in eline düştüğünde çınladı. Saydı ve sonra iş arkadaşlarının izleyip izlemediğini görmek için barın uzunluğunu kontrol etti. Serbest olduğundan emin olduktan sonra parayı cebine attı.

Birdcage'in gece kazancına eklemek için. Barın altına uzandı ve küçük bir şişe kırmızı parlayan sıvı çıkardı. Yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye zorlayarak, geniş ve ciddi gözlerle onu bekleyen dişi kurt-şekillendiriciye uzattı.

"Cornucopia'nın dışında bununla yakalanırsan, bunu benden almadın. Anlaşıldı mı?" Anise uyardı.

Dişi sıkıca gülümsedi, Anise'in arkasında sallanan kuyruğa baktı ve tiksintisini gizlemeye çalıştı. "Anlaşmayı biliyorum."

Anise kaşlarını çatarak karşılık verdi, hemen savunmaya geçti. Kuyruğuna canavarmış gibi bakan tüm fae'ler kendilerini küçük fae'lerden, Anise gibi insanlardan farklı görünen ama Kuyu'dan gelen manaya sahip olmayan ve bu yüzden de yer değiştiremeyen ya da büyü kullanamayanlardan üstün görüyorlardı. Küçük fae'ler hayvanlardan sadece bir adım ötede kabul edilirdi.

Zalim çocukların bağırıışları Anise'in anılarından gün yüzüne çıktı.

"Kuyruğun ve kulakların olmadan insan sayılırsın!"

"Sözünü geri al!"

"Yer değiştiremezsin. Avlanamazsın. Kendi türünü bile koruyamazsın."

"Kapa çeneni!"

Şarkılı alaylar. "İnsan. Pis, pis insan!"

"Eğer durmazsan, seni ele veririm."

"Seni kim kurtaracak? Hiç arkadaşın yok."

"ödediğim bana verecek misin, vermeyecek misin?"

Anise'in bakışları beyaz saçlı dişi şekil değiştirene döndü. Tüm kurt-şekillendiriciler gibi kürklü sivri kulakları onu ele veriyordu. Ayrıca sıska bedenini saran düz bir elbisenin içine sıkışmış, dikkat çekici olmayan bir vücudu vardı. Ve tüm o parfümün altında kurt gibi kokuyordu. Özel bir yanı yoktu ama yine de öyle olduğunu düşünüyordu. Muhtemelen yüksek bir Fae Yaz Sarayı lordunun kızı ya da uzak bir kuzeniydi.

"Ne kadar aptalsın sen?" Kadın şişeyi Anise'in elinden kaptı, mantarını açtı ve içindekileri bir dikişte mideye indirdi.

"Yavaş ol." Anise irkildi. "Doğru dozu bile beklemedin." "Cornucopia'ya doğru doz için gelmedim. Tıpkı senin gelmediğin gibi.

Kendini ikinci sınıf bir vatandaş gibi hissetmek için buraya geldin. Daha önce de Scarlixir almıştım. Bir sürü elf arkadaşım var. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum."

Anise alay etmemek için dudağını ısırarak zorunda kaldı. Elfler iksiri hazırlayan ilk fae olabilirdi ama büyülü ve sarhoş edici *mana* karışımının üretimde para tasarrufu sağlamak için nasıl kesildiği ve diğer kimyasallarla seyreltildiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Anise bile bilmiyordu. Satıcının ona söyledikleriyle yetinmek zorundaydı. Scarlixir'e kızıl rengi için Scarlixir demiyorlardı. Hayır. Çünkü aşırı dozda öfori yaratan ilaç aldığınızda cildinizi kanayana kadar tırmalamak istemenize neden oluyordu. Yara izleri de buradan geliyor.

"Sen ." Anise sırtıttı ve kurdun dans pistine doğru süzülüşünü izledi. "Ooh, bunun bedelini de daha sonra ödeyeceksin."

Yukarı baktı. Üç katlı yemyeşil gece kulübü yeşilliklerle dolup taşıyordu. Ortadaki sütun tavana kadar uzanıyordu ve burada bir delikten gece gökyüzü görünüyordu. Hilal, gökyüzünün diğer tarafına geçmişti.

gözlemevi. Eğer beş dakika daha geç baksaydı, bunu ve vardiyasının bittiğine dair işareti kaçıracaktı.

Sevinç ruhunu yükseltti. Nihayet. Beş yıldır bu anı bekliyordu. Tatile çıkma zamanı gelmişti. Cebindeki bozuk paraları okşadı. Gitmesi gereken yere yetecek kadar vardı ama bu son satış pastanın üzerindeki krema gibiydi.

İş arkadaşlarına veda eden Anise, personel odasından ceketini aldı ve eve gitmeden önce kemik hançerinin güvenli bir şekilde kemerine takılı olup olmadığını kontrol etti. Hançer sadece daha güçlü olması için mana ile güçlendirilmemişti, aynı zamanda her zaman hedefini vurması için ekstra ödeme yapmıştı. Bir servete mal olmuştu ama iki yıl önce saldırıya uğrayıp rehin tutulduktan sonra kendini güvende hissetmek hoşuna gidiyordu.

Mütevazı dairesine doğru yürürken pek de güvenli sayılmazdı ama şehrin hiçbir yeri güvenli değildi. Cornucopia ne Seelie ne de Unseelie herhangi bir fae krallığı tarafından yönetilmiyordu. Tüm fae türlerinin bir araya gelebildiği tarafsız bir bölge olarak varlığını sürdürüyordu. Hiçbir kural uygulanmıyordu. Pek fazla değil. Bu kurallar, Kuyu'nun bütünlüğüne karşı işlenen suçlar açısından daha çok sihirli polis gibi olan Kuyu Tarikatı tarafından uygulanıyordu. Eğer Anise gibiyseniz ve elinizde saptıracak mana ya da yasak metaller veya plastikler yoksa, onların bataklığında sinek bile sayılmazdınız. Diğer tek yasa, farklılıklarınızı çözdüğünüz gladyatör tarzı bir çukur olan Halka'nın yasasıydı.

Anise'in şansına, kaldığı süre boyunca içine kapanıktı. Memleketi Crescent Hollow'u terk etmişti çünkü orası da artık güvenli değildi. Çorak topraklarda insanlara en yakın fae yerleşimi olarak, iki yıl önce kaçırılıp işkence görmek gibi talihsiz bir kaderle karşılaşmıştı. Bu işkencenin elebaşısı o zamanlar Crescent Hollow'un Alfa'sı olan Lord Thaddeus Nightstalk'tu. İnsanlarla gizlice çalışarak metal kafesler ve silahlar için pazarlık yapıyordu, böylece Kuyu Tarikatı için çalışan mana ile güçlendirilmiş savaşçılar olan Muhafızları kontrol edebilecekti. Bir parçası olarak

Anlaşmaya göre Thaddeus, Anise de dahil olmak üzere Crescent Hollow'un pek çok küçük fae sakinine işkence etmişti.

Bu tamamen korkaklıktı. Thaddeus sadece daha savunmasız olan fae'leri seçmekle kalmamış, aynı zamanda sahip oldukları az miktardaki manayı da emerek kendi hain amaçları için insanlara vermişti. Verecek manası olmaması Anise'in tek nimetiydi.

Soğukla ilgisi olmayan nedenlerle titreyen Anise, elini hançerinin üzerinde tutuyor ve gözlerini tetikte tutuyordu. Her gölge ve böcek kıpırtısı onu ürpertiyordu. Evine vardığında, sinirleri iyice gerilmişti. Tek odalı daireye girdiğinde kapıyı iki kez sürgüledi ve bir mum yaktı. Sadece odanın her karanlık yariğini değil, yatağın altını da kontrol etti. Tatmin olduktan sonra pencereye gitti, perdeleri araladı ve dışarıdaki karanlık sokağı dikizledi. Odası ikinci kattaydı ve odaya girmek için ön kapıdan başka bir yol yoktu.

Yüzünü yıkadıktan sonra yatağındaki yastıkları çekip yorganın altına doldurdu, böylece orada biri uyuyormuş gibi göründü. Sonra hançerini kınından çıkardı, dizlerinin üzerine çöktü ve yatağın altına girdi. Orada kendi küçük inini kurmuştu. Yün bir battaniye, başka bir yastık ve en değerli eşyalarından oluşan bir koleksiyon. Biriktirdiği paraların olduğu bir kutu, arkadaşı Caraway'ın bir zamanlar ona verdiği kurutulmuş bir çiçek ve Buz Cadısı'ndan Anise'e gönderilen gizli bir davetiye. Onun kurtuluşu.

Hançerini tutarak yerleşti ve karanlığın kâbuslarından gelen feryat ve çığlıkları getirmesine izin vermemeye çalıştı. Bir kafese hapsedilmiş, yerden yükseltilmiş, açlıktan ölmüş ve bir deri bir kemik kalmış olmanın anıları.

İki hafta.

İki haftadır rehin tutuluyordu. Az yemek. Az su. Ve kimse onu kurtarmaya gelmedi. Sahip olduğunu düşündüğü tek arkadaşı bile.

"Seni kim kurtaracak? Hiç arkadaşın yok."

Anise burnunu çekti ve elinin tersiyle burnunu sildi. Onu gsne bastırarak, uyuyana kadar Buz Cadısı'nın davetine sarıldı.

BÖLÜM 2

C Araway her zaman kendini büyük bir fae olarak hayal ederdi. Bir miskkoks şekil değiştiricisi olarak, yedi fitten bir inç uzun boyuyla diğerlerinin çoğundan daha yüksekti. Daha uzun

On İki Kadro'daki efsanevi Muhafızlardan bile daha güçlüydü. Caraway'ın iri kemikleri ve iri gövdesi, Tarikat'ın acımasız eğitmenlerinin gözetiminde onlarca yıl süren ağır antrenmanlarla bilenmiş sert kas kütleleriyle doluydu.

Siyah deri Muhafız üniformasıyla geldiğinde her türden fae büzüştü. Ve çoğu, başının tepesinden aşağıya ve yanaklarına doğru akan keskin, kavisli boynuzlarına korkuyla baktı. Ama asıl dehşet uyandıran, sırtına bağladığı dev metal geniş kılıcıydı. Kudretli kılıcı Adalet'in tek bir darbesiyle Elphyne'deki herhangi bir yaratık ikiye bölünebilirdi. Metal sadece büyüü durdurmakla kalmaz, aynı zamanda neredeyse her türlü yüzeyi delme yeteneğine sahipti. Zahmetli bir törenle onaylarını kazanan Muhafızlar dışında, başka hiçbir fae'nin metal taşımaya izin verilmezdi. Yasak maddeye dokunmak büyü kaynaklarını Kuyu'dan keser ve acı verici bir baş ağrısına neden olurdu.

Ama Caraway değil. Muhafızlar değil. Düşmanı yok edebilir ve Kuyu'nun onlara verdiği armağanların tüm gücünü kullanabilirlerdi. Bu ikili güç onları Elphyne'de neredeyse durdurulamaz kılıyordu.

Bu yüzden kendini uzun hissetmeli. Kendini büyük hissetmeli. Yenilmezdi. Ama olduğu yerde, Tarikat'ın Muhafız eğitim sahasında, güneşin altında duruyordu.

Gözleri kör olmuştu ve Onikiler'den biriyle yüz yüze geldiğinde kendini bir metre boyunda bir cüce gibi hissediyordu.

Yaklaşık bir metre öteden ona bakan Rush, yakın zamanda Clarke'la çiftleşmiş bir kurt değiştiren, açıklanamaz bir şekilde manaya sahip olan ve onu kullanabilen bir insandı. İki bin yıllık bir uyku boyunca Kuyu'ya maruz kalmış ve buz içinde donmuştu. Birkaç yıl önce çözöldü ve beraberinde eski dünyanın yok olmasına neden olan ve Elphyne'in kaynaklarını kendisi için geri almak amacıyla bu zamanda uyanan kötü bir insanın haberini getirdi.

Clarke, Rush'ın "iyi ki varsın" dostuydu.

Bu da Caraway'in karşısındaki gümüş saçlı şekil değiştirenin sadece keskin dişleriyle Caraway'i parçalara ayırabileceği ya da kılıcıyla Caraway'i kesebileceği için ölümcül olmadığı, aynı zamanda gücü tükenmeden onu sonsuz saldırı büyüleriyle patlatabileceği anlamına geliyordu. Eğer mana deposu azaldıysa, tek yapması gereken güçlü eşinden biraz çekmekti. Rush yok edilemezdi.

Caraway bununla nasıl savaşıacaktı?

"Sen sürünün yüz karasısın," dedi Caraway'in annesinin sesi anılarından . "Biz miskkokslar kavga etmeyiz. Kan dökmeyiz. Kuyu ile uyum içinde yaşarız."

Ve bir insan akıncı grubu ailesinin işgal ettiğinde, barışçıl yöntemleri türlerini korumak için hiçbir şey yapamadı. Sürülerinin yarısı yok olmuştu. Ama bu kadar çok can kaybetmek Caraway'in annesinin fikrini değiştirdi mi? Hayır. O, Muhafız kabul törenine katılmak üzere yola çıkarken hâlâ tiksintiyle bakıyordu.

"Bütün gün orada durup boşluğa mı bakacaksın, yoksa benimle tartışacak mısın?" Rush gri sakalını kaşıyarak güldü.

Muhafız henüz kılıcını bırakmamıştı. Kabzası omzunun üzerinden Caraway'le alay edercesine sarkıyordu.

Caraway'in kendi kılıcı Justice'i tutuşu sıkılaştı. Gözlerini kıstı ve sonra saldırdı. Ağır ayaklar çimenlerin üzerinde gümbürdedi.

Rush avucunu dışarı doğru itti, elindeki mavi İyi Kutsanmış işaretler parladı ve keskin, soğuk bir rüzgâr Caraway'e doğru geldi. Bir duvar gibi çarptı ve onu geriye doğru savurdu. Sert bir şekilde sırt üstü yere düştü ve duyuları sarsıldı.

"Kılıcını kullan," bağırdı Rush. "Metal, sana gönderdiğim manayı yerinden oynatacak kadar geniş."

Dişlerini gıcırdatan Caraway, Justice'in ucunu çimlere sapladı ve kendini yukarı kaldırmak için kullandı. Lanet olsun. Bu utanç vericiydi. Onu göğüs göğüse dövüşe soksaydık, galip gelirdi. Ama buna ihtiyacı vardı. Ekstra eğitim.

Ortaya çıkan insan düşmanlar kurallara göre oynamıyordu ve onun hazır olması gerekiyordu. Şimdiye kadar pek çok kez başarısız olmuştu.

Anise'nin sırttan yüzü aklına geldi ve neredeyse ayağı kayıyordu. Sinirle seğiren sevimli kurt kulakları, burnundaki koyu leke, uzun kirpikli iri altın rengi gözleri. Göğsünde bir şey sertçe sıkıştı. Eski arkadaşı taşınmıştı ve ona yerini söylememişti, bu da bulunmak istemediği anlamına geliyordu. Onu suçlayamazdı. Her şeyi berbat etmişti.

"Durun!" Kenardan bir erkek bağırışı geldi.

Caraway gözlerini kısarak güneşe baktı ve gözlerini siper etti. On İki'nin ekip lideri, üstünlük kompleksi olan altın saçlı bir elf olan Leaf ona el salladı. Leaf aynı zamanda bir konsey üyesiydi. Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Caraway'in bir görevi vardı.

Justice'in üstündeki kiri silen Caraway, büyük kılıcını sırtındaki baldric'te kınına soktu ve sonra ilerledi. Leaf, Rush ve oğlu Thorne neredeyse buluşmak için bir araya gelmişlerdi. Fae'ler yaklaşık yirmi yaşına geldiklerinde yaşlanmayı bırakıyorlardı, bu yüzden baba ve oğul gözleri ve saçları dışında neredeyse birbirlerine benziyorlardı. Rush'ın gözleri altın sarısı, Thorne'unkiler ise buz mavisiydi. Rush'ın saçları uzun ve gümüş rengindeydi, Thorne'unkiler ise yanlardan kırıştırılmış ve tepeden kısaydı. Üçü de Caraway'e uğursuzca baktı.

Neden ona öyle bakıyorlardı? Sanki bundan sonra söyleyecekleri hoşuna gitmeyecekmiş gibi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Yaprak kollarını kavuşturdu, siyah derisi gıcırdıyordu. "Cloud, Yüce Kral Mithras ile çalışan insanı sorgulamayı bitirdi."

"Ah?" Caraway kaşlarını kaldırdı ve hem Seelie Yüce Kralı'na hem de işbirliği yaptığı insana karşı duyduğu bariz tiksintiyi gizlemek için elinden geleni yaptı. Aynı insan, Anise'e iki hafta boyunca işkence eden fae'yi manipüle etmiş ve onunla birlikte çalışmıştı. "Bu onu şimdi öldürebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Thorne, Caraway'e kara gözlerini dikti. Vahşi bir parıltı Caraway'e geri döndü ve içindeki barışsever geri çekilmek istedi. Öküzler ve Kurtlar hayvanlar âleminde birbirlerine düşmandılar ama Caraway bu hayvanı en büyük müttefiki olarak görmüştü.

Thorne dişlerini gösterdi. "Tutsak benim." Caraway kollarını kavuşturdu. "O insan Anise'e işkence etti."

"Önce eşime işkence etti. Ben ona sahip olduktan sonra ondan geriye bir şey kalırsa, hepsi senindir."

Caraway bir karşılık vermemek için kendini zor tuttu çünkü Thorne'un insandan intikam almaya hakkı vardı. Laurel Thorne'un kutsanmış eşiydi. Sadece manayı değil, duyguları da paylaşıyorlardı. Thorne Laurel'in acısını kendi acısıymış gibi yeniden yaşayacaktı. Anise Caraway'in eşi değildi. Arkadaşı bile olmayabilirdi.

İki haftadır bir kafeste kilitli olduğunu fark etmediği için onu suçladıktan sonra değil. Göğsündeki o gerginlik tekrar daraldı.

"Hayallerinizi yıkmaktan nefret ediyorum," dedi Yaprak. "Ama henüz ikiniz de onu ele geçiremeyeceksiniz. Cloud insandan kayda değer bir bilgi almayı başaramadı. Zihni bir mengene gibi sıkı sıkıya kilitlenmiş durumda. Cloud'un sorgulaması bitti ama bundan sonra deneyeceğimiz başka yöntemler de var. Araştırmanı istediğimiz bir ipucu var, Caraway."

Caraway daha yetenekli olan diğer üç Muhafıza baktı. Hepsi de Kuyu Tarikatı'nın en korkulan ve saygı duyulan savaşçıları olan On İki'nin bir parçasıydı. Her biri kendi tarzında hırçın ve benzersiz bir güce sahipti, her Muhafızın hayaliydi bir gün bu sıkı sıkıya bağlı silah arkadaşları kadrosunda yer almak. Sadece güçlü olmakla kalmıyorlardı, içlerinden ikisi tüm Muhafızların gizliden gizliye istediği ama inkar ettiği bir statüye çoktan ulaşmıştı; bu imkansız dünyada aşkı bulmuşlardı.

Şimdiye kadar, çiftleşme söz konusu olduğunda bir Gardiyan'ın hayatının yalnız ve boş olduğu varsayılıyordu. Uzun süreli ilişkiler teşvik edilmiyordu. Bir Koruyucunun görevi yalnızca zorlu değil, aynı zamanda tehlikeliydi. Hayatlar genellikle kısa kesilirdi. Kısa kaçamaklar teşvik edilirdi.

Yakın zamana kadar.

Thorne, onaylanmamış üreme yasasının kaldırılması için çalışmıştı. Rush'ın Tarikat kampüsünde koşturan iki yaşında bir kızı vardı. Zaman kesinlikle değişiyordu.

"Neden ben?" Caraway sordu. "Belli ki bu gruptaki en deneyimli kişi ben değilim."

"Ama bilgiye sahip olan kişiyle en iyi bağlantıya sahip olan sizsiniz."

"Kim?"

"Anason."

Caraway'in kalbi tekledi. Ağzı kurudu. *Onu bulmuşlar mıydı?* "Onu sorgulamamı mı istiyorsunuz?"

"Hayır," diye yanıtladı Yaprak. "Öyle bir şey yok. Ama onun yolculuğuna sizmanızı istiyoruz. Onun gittiği yere gidin ve kendi araştırmanızı yapın."

"Takip etmiyorum."

"Buz Cadısı'nı görmeye davet edildi."

Cadı sanki yanında duruyormuş gibi Caraway'in kemikleri dondu. Buz Cadısı, fae'lerle en iğrenç büyüleri pazarlıkları yapmakla kalmayıp bunu vicdan azabı veya

ayrımcılık. Her Gardiyan, ruhunuzu sunmaya ve çağlar boyu sürecek işkenceye boyun eğmeye hazır olmadığınız sürece cadıyla pazarlık yapmayacağınızı bilirdi. Eğer onun buz mağarasından daha azıyla çıkarsanız, iyi bir gün geçiriyorsunuz demektir.

Ama Anise bunu biliyor muydu?

Caraway, "Cadı güçlü bir düşman," dedi. "Kadrodan herhangi biri daha iyi bir iş çıkarabilir."

Thorne duygulu bir bakışla, "Anise," diye cevap verdi. "Onu o kafesten çıkaran bendim, Caraway. Ama çağırdığı kişi sendin. Eğer Buz Cadısı'na gidiyorsa, o zaman... bir arkadaşına ihtiyacı olacak."

Caraway boğazındaki yumruyu yuttu ve göz kapaklarının arkasındaki yanmanın gözyaşlarına dönüşmesine izin vermemeye çalışarak sertçe yere baktı. Anise, başının dertte olduğunu fark edemediği halde onu istemişti. Anise kaçırılmadan önce Crescent Hollow'u terk etmişti çünkü Anise ve o tartışmışlardı. Kırmızı ceketli kraliyet Seelie muhafızlarının kasabaya her gelişlerinde kargaşaya neden olmalarından bıkmıştı. Kasabanın Lordu ve Alfa'sı Thaddeus'un köyü bu kadar acımasızca yönetmesinden bıkmıştı. Ve kimsenin onu daha küçük bir fae olarak ciddiye almamasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Her zamanki gibi, Caraway huzursuzluktan uzak durmuştu. Koruyucuların genel fae politikasına karışmaları yasaktı. Eğer mana ile ilgili değilse, bu onların sorunu değildi.

Muhafızlar ölmekte olan bir türdü ve çarpıtılmış büyüye karşı savaş ve Kuyu'nun bütünlüğünü canlı tutmak her geçen gün büyüyordu. Her şeyin polisi olmak için yeterli kaynakları yoktu. Bir çizgi çizilmesi gerekiyordu ve fae politikası diğer taraftaydı.

"Onu nasıl buldun?" Caraway sordu, boğazı kurumuştu.

"Laurel ve benim Kuş Kafesi'nde bir kargaşaya neden olarak nasıl Halka'ya gönderildiğimizi biliyor musun?" Thorne sordu. "Orada Anise'le karşılaştık."

Caraway başını salladı. Kuş Kafesi Cornucopia'da bir iksir iniydi. Elphyne'in dört bir yanından gelen Fae'ler dans ederek, içerek ya da sevişerek gevşemek ve sapkın dürtülerini tatmin etmek için oraya giderlerdi. Cornucopia'da olduğu için

Seelie veya Unseelie Krallıklarında eğlenceyi kısıtlayan herhangi bir yasaya bağlı kalmadan kaçabiliyorlardı. Genellikle bu özgürlük hedonist tarafa doğru eğilirdi, ancak Caraway garip sadist olayların yaşandığı daha karanlık odalar ve kafesler görmüştü.

Anise'in çalıştığı yer orası mıydı?

"Buz Cadısı'ndan bilgi almanı istiyoruz," diye devam etti Yaprak. "Tutsağımızın bize verdiği tek şey onun adı. Ama günlerce süren sorgulamadan sonra elde ettiğimizden daha fazlası." Leaf omzundan bir tüy kopardı ve yere attı. Sonra Caraway'in gözlerine baktı. "Gerekirse güç kullanma yetkiniz var, ama insanların kullandığı sapkın büyü'nün kaynağının cadı olduğunu keşfederseniz, o zaman hiçbir şey yapmayın. Bilgiyi geri getirin ve biz de değerlendirelim. En azından bizim için bir konum belirleyin."

Birini daha uzun boylu ya da daha güzel yapmak için dilekleri yerine getirmek bir şeydi ama son zamanlarda Elphyne'in her yerinde mana ile çarpıtılmış canavarlar ortaya çıkıyordu. Eğer bunlardan cadı sorumluysa, o zaman Düzen tarafından icabına bakılacaktı. Eğer insanlara mananın nasıl kullanılacağına dair sırlar veren de oysa, o zaman kendi türüne ihanet ettiği güne pişman olacaktı.

Caraway'in aklına başka bir şey geldi. "Anise Buz Cadısı'ndan ne istiyor olabilir?"

"Kim ne istiyor?" Yaprak cevap verdi.

Anise'in şirin kuyruğu Caraway'in aklına geldi ve kalbi durdu. Bu, Anise'in her zaman utandığı tek şeydi ve normal bir fae gibi görünebilmek için ruhunu pazarlık konusu yapacağına dair kılıcı üzerine bahse girebilirdi.

İkisi ortak bir bağ üzerinden arkadaş olmuşlardı - ikisi de dışlanmış olarak damgalanmıştı. Adam, Muhafız statüsü ve ailesinin şiddeti küçümsemesi nedeniyle. Kadınsa tam olarak kurda dönüşemediği için. Hiç dönüşemiyordu. Bu Caraway'i hiç rahatsız etmemişti ama onun bu konuda endişelendiğini biliyordu.

Bu hiç iyi olmadı. Onun bu hatayı yapmasına izin veremezdi. Anise mükemmeldi, tam da doğduğu gibiydi. Bir şekil değiştiren olmak onun ebedi ruhunun lanetlenmesine değmezdi. Buna paha biçilemezdi.

"Ben giderim," dedi Caraway. "Bana sadece nerede ve ne zaman olduğunu söyle."

BÖLÜM 3

Anise kapısının çalınma sesiyle uyandı. Yatağın altından bir bakış, güneş ışınlarının evin sınırlarından kaçtığını gösteriyordu. Perdeler odayı aydınlatıyordu. Gözlerini ovuşturdu. Şimdiye kadar çoktan uyanmış ve yola çıkmış . Lanet olsun.

Yatağın altında uyumak daha güvenli geliyordu ama zamanda daha karanlıktı ve şafak vakti uyandırma çağrısını kaçırmıştı.

Tak-tak-tak.

Anise kaşlarını çatarak hançerini buldu ve yatağın altından dışarı çıktı. Önce sırtını, sonra boynunu kırarak şüpheyi kapıya baktı. Bir yılı aşkın süredir burada yaşıyordu ama kimseye söylememişti. Bir ziyaretçisi olması için hiçbir neden yoktu. Hançerini sıkıca kavradı ve pencereye bir bakış fırlattı, aniden bir kaçış için açıklık olmamasına lanet etti. Camı kırabileceğini düşündü.

"Anise?" diye boğuk, derin bir ses geldi. "Benim."

Anise gözlerini kapıya dikti.

Benim.

Ah, o kafeste tutsak edilip işkence görürken bu iki küçük kelimeyi tekrar tekrar duymayı nasıl da hayal etmişti. Onları nasıl da umut etmiş, özlemiş ve sanki bir can simidiymiş gibi onlara tutunmuştu.

Hiç gelmeyen bir can simidi.

Vücudundaki gerginlik yüzünü buruşturana kadar yer değiştirdi. Kapıyı açtı ve kalbinin dörtlüğe koşmasına ve midesinin çırpınmasına rağmen kaşlarını çatı.

Lanet olsun.

Caraway koridorda belirdi, iri odanın çoğunu kaplıyordu. Kafası ve kavisli boynuzları neredeyse tavana değiyordu. Muhafız üniformasının parçalı zırhları iki yanındaki duvarlara çarpıyordu; o kadar genişti. Kemik düğmeler düz gövdesinin önünden aşağı doğru uzanıyordu. Mavi biyeler vücudunun şeklini vurguluyordu; pazularının deri ceketini neredeyse uygunsuz bir şekilde gerdiği yerlerde şişkinlik vardı. Sırtında kılıflı bir kılıç vardı.

Ve en tehlikelisi de, büyük, kahverengi, uzun kirpikli yaban geyiği gözleri doğrudan ona bakıyor, içine uzanıyor ve atomlarını çekiştirerek onları çılgınlığa sürüklüyordu.

Onun varlığı Anise'in nefesini kesmişti. Vücudunun ona verdiği tepkide hiçbir şey değişmemişti. Sadece zihni.

Daha yakından baktı ve yüzüne baktı, her zamanki neşeli, kızarmış renginin gittiğini görünce şaşırdı. Dağınık saçları kıvrık boynuzlarının üzerine dökülüyordu. Kare şeklindeki çenesinin üzerinde kırıksıklıklar vardı. Uzun kirpiklerinin altında koyu, morarmış halkalar.

Her zamanki soğukkanlı havası yerini sert çizgilere bırakmıştı. Yüzünde sıkışmış bir ifade, dudaklarında yassılaştırmış bir baskı ve şakaklarındaki tendonlar sıkılmış bir çene yüzünden nabız gibi atıyordu.

Bu ona uymadı.

Yaşlı Anise onun neşesini kaçıran şeyin ne olduğunu sormak istedi. Onun koca göbekli kahkahasının sesi, arkadaşlıkları boyunca birçok soğuk gecede içini ısıtmıştı. Ama kafeste çürümeye terk ettiği yeni Anise'in umurunda bile değildi.

"buradan," dedi ve kapıyı kapatmaya çalıştı.

Caraway dev botunu boşluğa sokarak kapanmasını engelledi. İri, etli elini kapının üzerine koydu ve bastırdı. Zahmetsiz ve vücut güçleri arasındaki belirgin fark onu çıldırtıyordu. İşte bu yüzden Buz Cadısı'nı görmeye gidiyordu. *Bu yüzden.*

Çaresizlik içinde yüzdü ve geri çekildi. Caraway eğilerek kapı çerçevesinin altına girdi, içeri girdi ve kapıyı kapattı. Etrafı inceledi

korkuyla odaya girdi.

"Burada mı kalıyordunuz?"

Bakışları yataktaki yastık yemine takıldı, altındaki battaniyeyi ve uyku düzenini görmek için eğildi ve sonra hâlâ elinde duran hançeri yakaladı. Kurnaz bakışları onunkilerle buluşmak için kalktığı anda yumuşadı.

"Senin merhametini istemiyorum, Caraway," dedi, hançeri ona ve sonra da kapıya doğrultarak. "Ve sana gitmeni söyledim. Bu yüzden bir hanımefendinin isteklerine saygı duymalı ve bunu yapmalısın."

Ama o gitmedi. Sanki odanın sahibiymiş gibi etrafı kurcalamaya başladı. Pencereye gitti, perdeyi açtı, dışarıya baktı ve sonra açılıp açılmadığını kontrol etti. Döndüğünde, gözleri odanın içinde gezinirken kadının dolu ve yolculuğa hazır sırt çantasına takıldı. Kaşları kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Seni ." Anise kollarını kavuşturdu. "Neden buradasın, Caraway?"

Kaşları karanlık bir şekilde aşağı indi. "Uzun seni arıyordum, Anise. Neden benden kaçıyorsun? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Gözleri kısıldı. "Dostlar, dostlarını kötü ve sapkın insanların insafına terk etmez."

"Çok geç olana kadar bundan haberim yoktu."

"Sana o kasabada işlerin kötüye gittiğini söylemiştim. *Söylemiştim.*" Suçlama bir kezzap mızrağıydı. Kelimeler ağzından çıktığı anda Caraway vurulmuş gibi irkildi.

Ağır bir şekilde yatağın üzerine oturdu. Ağırlığından yatak gıcırdadı ve sırtındaki büyük kılıç yeni pozisyonuna uyum sağlamak için büküldü. Başını ellerinin arasına aldı.

"Biliyorum," dedi usulca. "Ama benim bu işlere karışmama izin yok-"

Anise elini kaldırdı. "Bana aynı saçmalıkları anlatma. Tarikat'ın mantrasını daha önce duymuştum. "Mana değil, benim sorunum değil," değil mi? Sen ve ben

İkisi de bunun daha derin olduğunu biliyor."

Dünyanın grinin tonlarına boyanmadığı anlamında daha derin demek istemişti ama Caraway ona incinmiş, suçlayıcı bakışlar fırlattığında, başka bir şey demek istediğini düşündüğünü anladı. Kekeledi ve iç çekti. Vücudundaki gerginlik eridi. "Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

"Bence yaptın," diye karşılık verdi. "Ailemin benim hakkımda ne düşündüğünü en iyi siz biliyorsunuz."

Dişleriyle dudağını yokladı. Göğsünü bir suçluluk duygusu sardı. Yakın arkadaş oldukları zamanlarda, Caraway bir gece ikisi de sarhoşken en karanlık utancını itiraf etmişti. Ailesi barışseverdi. O ise dünyayı kurtarmak istiyordu ve şiddeti benimsemişti. En azından Kuyu adına olursa, kimsenin tartışamayacağı daha yüce, kutsal bir amacı vardı. Eğer Anise'e yardım etmeye ve onu kaçırın insanlara ve diğer fae serserilerine kendi adalet versiyonunu uygulamaya kalkarsa, o zaman çizgiler bulanıklaşırdı ve belki de gerçekten ailesinin onu suçladığı o alçaktan da alçak insandı. Avladığı mana bükülmüş canavarlardan hiçbir farkı olmayan bir canavara dönüşecekti.

Yüzündeki gerçek, açık pişmanlık Anise'nin kalbini parçaladı ve ilk kez, belki de o sert çizgilerin ondan, hayatında ondan imkansız bir karar vermesini isteyen başka bir kişiden kaynaklandığını fark etti.

Ağır bir iç çekişle onun yanına oturdu ve eliyle bir özür işareti yaptı. Yumruğunu göğsüne koyup bir daire hareketi yaptı. Fae'ler teşekkürlerini dile getirmez ya da özür dilemezdi, çünkü bu onları bir başkasına borçlu bırakırdı. Sadece aileler bunları özgürce konuşurdu çünkü gerçek bir ailenin borcu ne olursa olsun birbirleri için her şeyi yapacağı bilinirdi.

Caraway de özrünü eliyle imzaladı. "Ne olursa olsun seni korumak için orada olmalıydım. Haklısınız. Benim işim olmadığı için başkalarının kötü durumunu görmezden gelmek bir yaşam biçimi değil."

"Anlıyorum," yatıştırdı. "Başbakan senin bu işe karışmanı istemiyor."

Dişlerini sıktı. "Ama bu On İki Kadro'yu durdurmuyor. Rush ve Thorne son zamanlarda kuralları çiğnediler. Ve Başbakan onları azarlamadı." Yüzünü ovaladı. "Kuyu'nun gittiği dünya boka dönüyorsa, Kuyu'nun bütünlüğünü korumak için savaşmam neyi değiştirir ki?"

Kalbi ona doğru uzandı. Sadece birkaç on yılını ve neredeyse onu kaybetmesini almış olabilirdi ama sonunda anlıyordu.

"Yakalanmamın yükünü sana yüklemem de haksızlıktı," dedi. "Bilseydin orada olacağını biliyorum."

Ona döndü, gözleri umutla doluydu. "Arkadaş olmaya geri dönebilir miyiz?"

Kalbi küt küt atmaya başladı. Eli yatağın üzerindeki örtünün altına kaydı ve son bir yıldır hayatını tüketen kâğıt davetiyei kavradı. Kararsızlık onu sarstı. Onun seçimi hakkında ne düşünecekti?

"O da ne?" diye sordu, gözlerini elinin hareket ettiği yere dikerek.

Telaşla yere baktı. Beyaz mektup battaniyenin altından dışarı çıkmıştı. Bir açıklama yapmadan gitmesine izin vermesinin imkânı yoktu, bu yüzden derin bir nefes aldı ve bıraktı.

"Buz Cadısı'nı görmek için bir davetiye." Sessizlik.

Gözlerini kapattı ve geleceğini bildiği azarlamayı bekledi. Caraway her zaman olduğu gibi gelen bir erkek olmuştu, ama sözlerini söylemiş olsa da, eylemleri daha yüksek sesle konuşuyordu. Sadece yüksek fae'lerle çıkmıştı. Onu daha düşük bir fae ile hiç görmemişti. Hiçbiri onun gibi değildi.

Sıcak, sert parmaklar yanağına dokundu. Gözleri açıldı ve onunkilerle buluştu. Gözlerinde acıma duygusunu gördü. Adamın elini itti ve ayağa kalktı.

"Beni yargılama, Caraway."

"Yargılamıyordum."

Yan gözle ona baktı. "Sen değil miydin?"

"Hayır. Ama Buz Cadısı'nı herhangi bir nedenle ziyaret etmek mutlu sonla bitmeyecek. Bunu biliyorsun."

İçini acı ve başarısızlık kapladı. Vasatın altında olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayatınız boyunca önce zalim çocuklar, sonra da daha zalim yetişkinler tarafından alay konusu olmak. Kuş Kafesi'ndeki o son müşteri tek seferlik değildi. Onun gibi Fae'ler Anise'e her zaman farklı davranırlardı. Kuyruğu yüzünden.

Bir keresinde sırf ondan kurtulmak için kesmeyi düşünmüştü. Ama sonra yüzündeki renk değişikliği ortaya çıktı. Daha koyu bir burun. Siyah çerçeveli gözler. Normalden daha büyük kurt kulakları.

"Onu neden ziyaret ettiğimi biliyorsun," dedi ona. "Ve hissettiğim acının iliklerime kadar işlediğini de biliyorsun. Bundan kurtulmak için her şeyi yaparım."

"Cadıdan ne istiyorsun?" diye sordu usulca. "Yer değiştirme yeteneği istiyorum. Kendimi korumak için."

"Seni koruyacağım."

"Her zaman orada olamazsın. Bu senin işin değil."

Hırladı, gözleri sahiplenici bir şekilde parladı. "Öyle olmalı. Seni almalarına asla izin vermemeliydim."

"Diğer kurtlar gibi ben de kendimi ." "Kendinizi güvende tutmanın başka yolları da var."

"Yapma." Elini kaldırdı. "Beni caydırmaya çalışmayın. Ben kararımı verdim."

Ağır bir iç çekiş. Sonra, "Eğer Buz Cadısı'nı görmek istiyorsan, seni durdurmayacağım."

"Yapmayacak mısın?"

"Hayır." Ayağa kalktı, iri vücudu odayı dolduruyordu. Gözleri sertleşti. "Ama seninle geleceğim."

Kırpikleri genişledi. "Ama... ama yapamazsın. Başbakan buna izin vermez." "Başbakan'ın canı cehenneme," diye cevap verdi. "Seni korumasız bırakmayacağım. Değil artık. Anlıyor musun?"

Yavaşça başını salladı, kulaklarına inanmakta güçlük çekiyordu.

"Güzel. Ne zaman gidiyoruz?"

Çantasını ve kürklü pelerinini topladı. "Şimdi."

BÖLÜM 4

Caraway, Anise'i Meandering Ormanı boyunca takip etti. Uzun, hala ıslak ağaçların arasından bir parça gri gökyüzü görülebiliyordu. son yağmur. Yürürken ayaklarının altında sopalar ve dallar çıtırdıyor ve gıcırıyordu. İki saattir yürüyorlardı ama düşen kütük işareti hâlâ görünürde yoktu.

Caraway mektubun talimatlarını okuduğu anda temkinli davranmaya başlamıştı. *Düşmüş bir kütükte bir trolle buluşmak ve sonra da Buz Cadısı'nın gerçek yerini öğrenmek mi?* Mantıksız görünüyordu. Troller yanlış yönlendirme konusunda ünlüydü. Fae'ler yalan söyleyemezdi ama sırf kafanızı karıştırmak için sizi vahşi bir wolpertinger kovalamacasına gönderebilir ve sonra da bunun kalbinizin arzusunu ortaya çıkarmak için olduğunu iddia edebilirlerdi. Troller de etoburdu ve etleri arasında ayırım yapmazlardı. Hayvan, canavar, insan ya da fae, onlar için hepsi aynıydı. Anise'in oraya tek başına gitmeyi planlamış olması Caraway'in hiç hoşuna gitmemişti.

Aklına şüphe düştü. Görevin sadece keşif olarak kalması talimatı verilmişti ama gerekirse kendini harekete hazırlayacaktı.

"Ne kadar uzağa gitmemiz gerekiyor?" Caraway sordu.

Anise ona alaycı bir bakış fırlattı. "Yoruldu mu koca adam?"

Homurdandı. "Hayır. Sadece aptal yerine konulmanı istemiyorum."

Katlanmış mektubu salladı. "Bu onu engeller. Dere hemen ileride olmalı."

Çalılıkları temizlediler ve bir hendeğe girdiler, botları ıslak yaprakların üzerine indi. Bir sürü orman perisi patladı, çırpındı ve ,

Adımlarına dikkat etmesi için yüksek gıcırtılı sesleriyle küfrediyorlardı. Sonra, sanki onun duyamadığı bir şeyi duymuş gibi, periler rüzgâra karışıp dağıldılar.

Caraway'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Etrafına bakındı ve bir şey aradı... herhangi bir şey. Kaos fae'lerinin hüküm sürdüğü Unseelie bölgesine bu kadar yakın olmak, mana çarpıtılmış canavarlardan bahsetmeye bile gerek yok, pek çok tehlike barındırıyordu.

İçine bastığı hendek aslında aradıkları dereydi. İleride genişliyor ve uzaklara doğru uzanıyordu. Dibi daha gür yeşilliklerle kaplıydı.

Kuşlar cıvıdamayı bıraktı. Böcekler sustu.

Anise havadaki gerginliği fark edemeyerek sevinçli bir ses çıkardı ve yosun tutmuş bir kütüğü işaret etti.

"Bu o olmalı!"

Kütüğün arkasından bir gölge çıktı. Trol, iki ayağı üzerinde yürüyen, beş metrelik huysuz bir yaratıktı. Uzun kolları yere uzanıyor, pençeli parmakları toprağı kazıyordu. Kahverengi tüylü saçları başının tepesinden çıplak sırtına kadar uzanıyordu. Sivri kulakları, boncuk gibi gözleri yaklaşanları izlerken seğiriyordu. Gergin duruşu onun hafife alınmaması gerektiğini söylüyordu ve neredeyse çıplak vücudundaki yara izleri de bunu kanıtlıyordu. Bu trol hayatta kalmış biriydi.

Caraway'in görebildiği kadarıyla silah yoktu. Trolün üzerinde yırtık, kirli bir peştamal ve kurutulmuş deri parçalarından yapılmış bir kolyeden başka bir şey yoktu.

Trol, Caraway'in elinin kılıcının kabzasını kavradığı yere gergin bir bakış fırlattığında, Caraway'in dudağı kıvrıldı ama elini bırakıp yanına indirdi. Bunu bir münakaşayla başlatmanın hiçbir yararı olmazdı. En iyisi endişelenecek bir şey yokmuş gibi davranmaktı.

Caraway botunu küçük bir kayanın üzerine koydu ve rahatça dizinin üzerine eğildi.

Anise katlanmış mektubunu havaya kaldırdı ve sesini yükseltti. "Buz Cadısı'nı görmek için bir davetiyem var. Buraya gelmemi söylüyor ve sen de bana

yolun geri kalanında."

Trol gözlerini kısarak önce ona, sonra da Caraway'e baktı. "Buralarda Gardiyan istemiyoruz. Biz Muhafızları yeriz."

Caraway bir an için trolün sadece tehditkâr görünmeye çalıştığını düşündü ama sonra trolün kolyesine daha yakından baktı. O deri parçaları tanıdıktı. *Sivri kulaklar*. Bazıları büyük, bazıları küçük, da çocuk boyundaydı.

Caraway'in midesi dibe vurdu. Bu trol çocukları yemişti ve bundan gurur duyuyordu. Damarlarından buz aktı, tüm kasları gerildi.

"Kim o?" Anise gülerek Caraway'i işaret etti. "Sorun çıkarmak için burada değil. Sadece yolculuk boyunca benim korumam olacak. Ondan tek kelime bile duymayacaksın. Değil mi, Car?"

Anise'in gözleri ona yalvarıyordu ve önce talimat almadan bu görevi tehlikeye atamayacağını biliyordu. Gülümseme denilebilecek bir şekilde dişlerini gösterdi ve sonra teslim olmak için avuçlarını trolle doğru kaldırdı.

Trol, Caraway'in sağ gözünün altındaki parıldayan mavi gözyaşı damlası dövmesine, yani Koruyucu işaretine, sonra da bakışlarının takıldığı yerde başının tepesinden kıvrılan keskin boynuzlara dik dik baktı. Trol geri çekildi. Caraway bir an için onun geri çekildiğini düşündü ama sonra trol omzunun üzerinden bir bakış fırlattı ve Anise'e hırladı, "Geliyor musun?"

Yüzünü bir sırtıma kapladı. Sevinç tenini aydınlattı. Trolün peşinden tırıs tırıs giderken uzun kara kuyruğu arkasından sallanıyordu. Caraway arkadaşının kuyruğunun sallanışını görmeyeli epey olmuştu ve bu hoşuna gitmişti.

O da onu takip etti ama Adalet'i baldric'ine bağlayan kayışı çözdü. Artık büyü kesici silahını çekmesi gerekirse, serbest kalmasını engelleyen hiçbir şey olmayacaktı.

Trol onları kemiklerin ve vücut parçalarının iplere asılı olduğu, dumanlı bir ateşin üzerinde kürlendiği bir mağara girişine götürdü. Taze görünüyorlardı. İki, üç, belki de dört bacak, öldürülmüş ve *iki fae* anlamına geliyordu. A

Mağaranın etrafına şöyle bir göz attığında kaçak mal izine rastlamadı, bu da bu ölümlerin Caraway'ın sorunu olmadığını gösteriyordu.

Mağaranın hem içinde hem de dışında, yüksek ve tehlikeli yığınlar halinde istiflenmiş tuhaf eşyalar ve ıvır zıvırlar bulunuyordu. Bunlar, nükleer bir kışın toprağı yutup yoksul, buzlu bir gezegeni tükürmesinden önceki eski zamanların kalıntılarıydı. Mağaranın derinliklerine bakarken, yumuşak yün bir battaniyeyle örtülmüş hasır bir yatak gördü. Kaba bir trol mağarasında garip görünüyordu.

Karanlıkta bir şey hareket etti ve duyuları aydınlandı.

Başka bir trol mü?

Havayı kokladı ama duyuları bir kurdunki kadar keskin değildi. Anise'ye baktı ve kaşlarının arasında bir kırıksıklık yakaladı. Hoşuna gitmeyen bir koku almıştı ama başını sallayıp geçiştirdi.

Trol, bir geçit taşı bulana kadar mağara girişindeki hasır sepeti karıştırdı. Bulduğu şey karşısında homurdandı ve sonra Anise'e davetiyeyi göstermesi için aceleyle işaret etti. Davetiyeyi okumak yerine kokladı.

"Evet. Cadı gibi kokuyor," diye mırıldandı ve sonra Anise'e taşı uzattı. "Bu seni ona götürecekt."

Anise taşı aldı ama yere yığıldı. "Portal taşlarını aktive edemiyorum. Yapabilir misin?"

Trol başını salladı. "Anlaşmanın bir parçası değil. Sen şimdi git. Biz açız." Caraway, "Yapabilirim," diye teklif etti.

"Güzel," dedi trol, mağaraya yaslanmış uzun, sivri kemikli bir palayı eline aldı. Caraway ve Anise'e doğru sapladı. "Siz gidin."

Caraway trolün aceleciliğı karşısında kaşlarını çatı ve keskin kemik silahla Anise'in arasına girdi.

"," dedi. "Gidip bunu başka bir yerde yapalım."

Anise'i vadiden çıkardı ama ne yaparsa yapsın kampta bir şeylerin ters gittiğı hissinden kurtulamadı. Şu battaniye.

Şu iyileştirici vücut parçaları... Vadiden çıkıp bir açıklığa vardıklarında durakladı. Anise ona taşı uzattı ama taşı çalıştırmak yerine geldikleri yönü incelemek için geri döndü.

Trolün kamp ateşinden çıkan dumanlar ağaçların tepelerinden , bulutlu gökyüzüne doğru kıvrılıyordu.

Çok kolay olmuştu.

Troller istedikleri zaman şeytani piçler olurlardı. Onlardan birinin sizin için bir şey yapmasını sağlamaya çalışmak zor bir görevdi. Aldatıcı da olurlardı.

Ve sonra bir bebek ağlamasının kesik sesi ağaçları delip geçti. Caraway'in kalbi boğazına kaçtı. Gözleri Anise'inkilere kilitlendi. O da duymuştu. Ama Caraway'in kalbini kıran, gözlerindeki umudun azalıp teslimiyete dönüşmesiydi. Kulakları çukurlaşp bakışlarını başka yöne çevirdiğinde, ona olan inancının kaybolduğunu anladı.

Söze gerek yoktu. Gardiyan olduğu için bir bebeğin durumunu görmezden geleceğini düşünmüştü, tıpkı iki yıl önce yakalanmasına yol açan işaretlere dikkat etmediği gibi.

Adalet'i kınından çıkardı ve geçit taşını ona doğru iterken hırladı. "Burada kal ve beni bekle," diye emretti ve sonra geri döndü. mağaraya.

BÖLÜM 5

Anise, Caraway'in deri giysili iri bedeninin derede kayboluşunu şaşkınlıkla izledi.

Bebek yine ağladı ve bu onun kalbini delip geçti. Caraway'in trole dönmesini beklemiyordu. Bunun şoku kaslarını hâlâ köreltiyordu.

Caraway - görünüşte işiyle hiçbir ilgisi olmasa bile başkalarının kötü durumlarına dahil olmak. Bu onun savunduğu her şeye, daha doğrusu Kuyu Tarikatı'nın savunduğu her şeye aykırıydı.

Belki de Düzen değişiyordu. Belki de dünya değişiyordu.

Fae'lere çok vahşi ve acımasız olmayı öğreten donmuş, sert manzara azalıyordu. Dünya bir kez daha büyüyordu.

Anise gözlerini kırptırdı ve portal taşına baktı. Bu onun Buz Cadısı'nı görme, mana değiştirme ve tutma yeteneğini kazanma biletiydi ama boynunda öldürdüklerinin hatıralarını taşıyan, çocuk yiyen bir Unseelie trolünün emanetine bırakılmıştı. Taşı gökyüzüne fırlatıp yolculuğunu unutmak istedi ama küçük bir parçası bu bilgiyi aklından uzaklaştırdı.

Belki Buz Cadısı trolün olduğunu bilmiyordu. Belki de biliyordu. Fark eder miydi?

Eğer Anise yer değiştirme yeteneğini kazandıysa, bunu elde etmesine kimin yardım ettiğinin bir önemi var mıydı?

Anise cadının Unseelie olduğunu biliyordu. Ahlaken kalın kafalı kadının farklı yöntemleri olacağını biliyordu ve Anise'in onu görmeye gitmesinin nedeni de tam olarak buydu. Seelie topraklarındaki hiçbir fae onun fiziksel yapısında değişiklik yapma yeteneği sunmuyordu. Kara büyü yaratılışa kaos enjekte etmenin tek yoluydu ve Unseelie'nin iş Kuyu'nun mürekkepli tarafıyla uğraşmaya geldiğinde hiçbir vicdan azabı çekmiyordu.

Bebeğin ağlaması kulaklarını dikti ve tüyleri diken diken oldu. Anise cadı hakkında ne düşünürse düşünsün, şu anda yapması gereken daha önemli şeyler vardı. Taşı cebine koydu, hançerini kınından çıkardı ve Caraway'in peşinden koşmaya başladı.

Mağaraya vardığında yüreği geldi. Trolün kafası yerdeydi -vücudundan ayrılmıştı- ve Caraway geniş kılıcını yanına almış, ucu kanlıydı ve mağaranın ağzındaki kamp ateşinin ötesindeki bir şeye doğru yaklaşırken yeri kazıyordu. Onun yüz ifadesinde hiç böyle bir öfke görmemişti. Korkunç biriydi.

Caraway durdu. Kamp ateşi avını görmesini engelliyordu.

Anise onun duruma nasıl yaklaşacağını hesapladığını anlayabiliyordu. Omuzlarındaki gerginlik iyice gerilmişti. Boynuzlarının uçları titriyordu. Ve saçlarını doğaüstü bir esinti savurdu, sanki bedeninde olgunlaşmış, düşmanca salıverilmeye hazır mana dışarı çıkmak için titriyordu. Sadece bir hedefe ihtiyacı vardı.

Anise onun arkasından yaklaştı ve ateşin ötesindeki mağarada ne olduğunu gördüğünde neredeyse midesindekileri kaybediyordu. Başka bir trol, bu seferki daha büyük ve daha şişmandı. Turuncu ateş ışığı sarp gövdesine uğursuz gölgeler düşürüyordu. Ağlayan bebeği kucağına almış ve sanki bebeği koruyormuş gibi yana yatırmıştı ama Anise bunun tam tersi olduğunu biliyordu. Trol mağara ağzının yakınındaki kamp ateşine doğru yaklaştı ve hırladı, son yemeğinin kanıtı dişlerinin arasında sallanıyordu.

Hançerinin kabzasını avuçladı. O ya da Caraway trolle vurursa bebek düşecekti. Neye karar verirlerse versinler, bir an önce harekete geçmeliydiler.

bebek yangında öldü.

Caraway kaşlarını çatarak Anise'e baktı. "Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim."

"Ne zaman bana söyleneni yaptım ki?" Onun yanına yaklaştı ve "Ne yapacağız?" diye fısıldadı.

"Aynı hem vurup hem de büyü yapamam. O kadar iyi değilim."

"Ama vurabilirim," diye cevap verdi. "Bebeği yakalamak için hazır ol."

"Anise," diye uyardı Caraway, ama Anise çoktan bir adım daha yaklaşıpı.

Hançerini trolün yüzüne fırlattı ve doğru yere düşmesini diledi. Bıçağı alevlerin arasından ısıık çalarak geçti ve trolün gözüne saplandı. Trol muazzam bir kükreme çıkardı ve hançeri çekip çıkarabilmek için bebeği serbest bıraktı.

Düşen bebeği gören Anise paniğe kapıldı. Trol geriye doğru tökezlediğinde ateşin etrafındaki yolu yarılamıştı bile ama Caraway ondan önce davrandı. Bir adım bile atmamıştı ama bebek havada asılı kalmıştı. Onu güvende tutmak için etrafına bir tür hava sertleştirme büyüsu yapmıştı.

Arkadaşı olarak bir Muhafız'a sahip olduğu için hiç bu kadar rahatlamamıştı ve bu yolculuğa çıkmakta ısrar ettiği için daha da rahatlamıştı. Eğer gelmeseydi, bu bebeği asla tek başına kurtaramazdı. Trollerin boynuna bir ödöl daha takılmış olacaktı. Saman yatağın üzerinde kabarık bir battaniye buldu ve bebeği kucağına almadan önce onu kundakladı. Sonra da dumandan kaçmak için hızla olabildiğince dereye girdi.

"Her şey yolunda ," diye mırıldandı. "Seni yakaladık."

Anise bebeğin kızarmış yüzünü yıkadı ve çantasındaki su tulumundan içmesi için ona bir şeyler verdi.

Caraway geri döndü, bir elinde kılıcından kan damlıyordu, diğer elinde ise kadının kirlenmiş hançeri vardı.

"Her şey yolunda mı?" Derin sesi endişeyle çatladı.

Başını salladı. "Şimdilik, ama onu almamız gerek-" battaniyenin içine bir göz attı. "Onu. Bir oğlan." Derin bir nefes aldı. "Kulaklarında kürk yok. Kanatları yok. Hangi fae ırkına ait olduğunu ya da onu nereye götüreceğimizi nasıl bileceğiz?"

"Onu Tarikat'a götüreceğiz."

Anise yüzünü buruşturdu. "Ama sen Tarikat kurallarına karşı geldin." Sulanan gözleri arkadaşının kilitlendi. "Neden?"

Neden, geçmişte bu işe bulaşmaktan hep kaçınmışken? Onun bakışlarını tuttu.

"Belki de sana olanlar bana bazı şeyler öğretti. Belki de doğru ya da yanlışın tanımlanmış sınırları yoktur." Omuz silkti. "Haklıydın, Anise. Eğer bir şey yapma yeteneğim varsa, yapmalıyım."

Ona gönderdiği gülümseme yanaklarını acıtacak kadar genişti. "O yünlü kafandan bir şeylerin geçtiğini görmek güzel."

Yaşadıkları an çok uzun sürmemişti ki onun gözlerinde bir şeyin titrediğini gördü. Sonuç. Sonunda tüm hayatları kurtarmanın önemli olduğunu anlamış olabilirdi ama hiçbir şey boşlukta gerçekleşmiyordu. Caraway'in eylemlerinin korkunç sonuçları olabilirdi ve eğer inançları yeterince güçlü değilse, o zaman bu bebeği kurtarmanın sonucunda alacağı herhangi bir ceza için nihayetinde onu suçlayacaktı.

Muhafızlar emirlere uymayı ciddiye alırdı ve eğer başarısız olursanız, Tarikat'a pek bir faydanız olmazdı.

Gülümsemesi soldu. "Umarım bunu sadece beni mutlu etmek için yapmamışsındır." "İstediğinin bu olduğunu sanıyordum. Benim de dahil olmamı."

Karmaşa midesinde dönüp duruyordu. "Böyle şeylere beni mutlu edeceğini düşündüğün için değil, yapılması gereken doğru şey olduğu için dahil olmanı istiyorum."

Bebek tekrar ağlamaya başladı ve Anise onu kucağına aldı.

"Bu konuşmayı daha sonra bitirebiliriz," dedi ve cebinden bir portal taşı çıkardı. "Şimdilik bebeği güvenli bir yere götürsek iyi olur. Tarikat'a anahtarladığım tek taş bu ama oraya gitmişken bir tane daha alabilirim. Tabii Buz Cadısı'ndan dönmek için alternatif bir yolunuz yoksa."

Omuz silkti. Kurt formuna geçmeyi ve hava koşullarına daha dayanıklı hayvan bedenini kullanarak eve doğru tırıs gitmeyi planlamıştı. Kurtlar kilometrelerce yol kat edebilirdi.

karda bir günde. Başarısızlık bir seçenek değildi. Ama şimdi... şimdi işlerin ters gidebileceğini anlamıştı.

Caraway'in patronu Prime, yaptığı şey için onu bir bilek tokadıyla bırakabilirdi ama Anise onu Buz Cadısı'na kadar takip etmesine izin verirse ve başı daha fazla belaya girerse, kendini affetmezdi. Bu isyan meselesi onun için yeniydi, kendisi yıllardır bunun üzerinde durmasına rağmen. Eylemlerini ve motivasyonlarını gözden geçirmek için zamana ihtiyacı vardı. Anise kendisi için kurduğu hayatı mahveden kişi olmayı reddediyordu, hem de barış yanlısı ailesini Tarikat'taki şiddet dolu hayat için geride bıraktıktan sonra mücadele etmişken.

Tarikat'a vardıklarında, Buz Cadısı'na giden portal taşını aktive edecek birini bulacak ve Caraway'i geride bırakacaktı. Doğru seçim buydu.

Kuyu Tarikatı yerleşkesinin dışındaki tarlaya vardıklarında Anise bebeği Caraway'e verdi.

"Seni burada bekleyeceğim," dedi.

Kaşlarını çattı. "Emin misin? Clarke muhtemelen içeridedir."

Arkadaşını görmek her ne kadar cazip gelse de, Anise kararlılığının zayıfladığını hissediyordu ve Buz Cadısı'nı ziyaret etmek yarım on yıldır onun tek amacıydı. Şimdi korkup kaçamazdı.

"Ben iyiyim," dedi.

Kaşlarını kaldırdı ama dönüp gitti. O içeri girdikten sonra büyük yerleşkenin kapıları kapandığında döndü ve cebinden trolün portal taşını çıkardı. Pürüzsüz, sıcak yüzey avucunun içine sığıdı. Ona dokunduğunda büyümlü bir tepki vereceğini düşündü

-Eğer bedeninde mana taşıyorsa. Dünyadaki tüm büyüye içgüdüsel olarak bağlı olmanın, büyük Kozmik Kuyu'dan beslenen kendi iç Kuyusu'na sahip olmanın nasıl bir his olduğunu merak etti.

Ama yapmadı.

Ve bunu yapmadığı için Caraway'in başı şimdiden belaya girmişti. Bırakın eve başıboş bir bebek getirmeyi, Başbakan onun her şeye burnunu sokmasından bile memnun olmazdı. Ve eğer Anise'in cadıya olan yolculuğuna yardım etmeye devam ederse, o zaman her zaman olduğu gibi kendini işe yaramaz hissedecekti.

Taş başka bir test olabilirdi. Buz Cadısı Anise' onu neden aradığını biliyordu. Anise'in bir portal taşıyı kendi başına aktive edemeyeceğini, yardıma ihtiyacı olacağını biliyordu.

Eğer Caraway orada olmasaydı, muhtemelen trolle takas yaparak onu harekete geçirmesi ya da bir köye gidip ona yardım edecek bir yüksek fae bulması gerekecekti.

İç çekerek, Tarikat yerleşkesini çevreleyen duvarın tepesindeki muhafızla yüzleşti. Sertleştirilmiş deriden yapılmış bir miğfer ve siyah deri bir Muhafız üniforması giymişti. Elinde bir uzun yay, sırtında da bir sadak dolusu ok vardı.

"Affedersiniz," dedi ona el sallayarak.

Adam aşağı baktı.

"Randevuma geç kalıyorum. Portal taşıyı benim için aktive etmenizin bir sakıncası var mı? Korkarım sizin kadar güçlü değilim ve gücünüzden yoksunum."

Şüpheye düştüğünde, iyi zamanlanmış bir ego okşayıcı iltifatın her zaman işe yaradığını görürdü. Gözlerini kırıştırdı, omzunun üzerinden duvarın diğer tarafına baktı ve sonra başını salladı.

"At bakalım."

Gülümsemesini gizlememeye çalışarak onu fırlattı. Onu ustalıkla yakaladı ve geçidi çalıştıracağı yeri işaret etti. Birkaç dakika içinde parlak bir ışık uzayın dokusunda bir yarık açtı. Işık büyüyerek dev bir çembere dönüştü, gideceği yer kar ve buzdan oluşan parlak bulanık bir sahnenin ortasında görünüyordu.

İşte buydu.

Kalbi küt küt atıyordu. Arkadaşından ayrıldığı için bir an şüphe duydu ama bunun en iyisi olduğunu biliyordu. Buz Cadısı'nı tek başına bile göremeyecekse, bu göreve çıkmasının ne anlamı vardı?

Muhafıza minnettar bir gülümseme fırlattı ve ardından geçitten geçti.

BÖLÜM 6

A Çocuğu bir büyücüye bıraktıktan sonra Caraway yüzünde iflah olmaz bir gülümsemeyle kapıya döndü. Prime'ın dili bile- Görev alanının dışında çalışmakla ilgili kırbaçlanmak tüylerini diken diken etmemişti. Kendini iyi hissettiren bir şey yapmıştı.

Onun sayesinde bu çocuk büyüme şansına sahip olacaktı.

Ailesini en başta *bu* yüzden terk etmişti; kendilerini kurtaramayanları kurtarmak için. Bu yüzden Muhafız olmuştu. Anise'in ısrarlarına rağmen bunu unuttuğuna inanamıyordu. Bir yanı hâlâ eski bir düşünce tarzına kilitlenmiş olmalıydı; sadece çizgilerin içinde kalırsa işini yapabileceği bir düşünce tarzına. Ama hayat düzenli değildi. Kaotikti.

Annesi bir keresinde "Şiddet şiddeti doğurur," demişti.

"Şiddet korur. Düşmanınıza sizden korkmayı öğretir." "Tebrikler evlat. Artık senden korkuyoruz."

Anıları bir kenara itti ve hayatında parlayan tek ışığa odaklandı. Anise. Prime gitmesini engellemeye çalıştığında ona ne söylediğini anlatmak için sabırsızlanıyordu. Ona, kendisini bir Muhafız olarak tutmak istiyorsa, İyi ile ilgili olsun ya da olmasın, talihsizlere yardım etmek için devreye girmesine alışması gerektiğini söylemişti. Başbakan'ın totaliter yöntemlerinden sonra Düzen'in bu tür bir imaj desteğine ihtiyacı olduğunu söylemiş ve ardından Başbakan'ın yanıtını beklemek için durmamıştı.

Kapıya yaklaştığında, tepedeki muhafıza kapıyı açmasını ve kendisini dışarı çıkarmasını işaret etti. Tarikat yerleşkesinin dışındaki araziye çıktığında Anise'i bulamadı. İlk başta onun içeri girmiş olabileceğini düşündü ama Akademi'de çok az zaman geçirmiş ve orada bir iyileştirici büyücüyü işaretlemişti. Dönüş yolunda Prime ona saldırmıştı. Anise yerleşkeye girmiş olsaydı, doğruca onun yanından geçirdi.

Bakışlarını nöbetçi kulübesine doğru kaldırdı ve gözlerini kısarak güneşe baktı. "Dişi nereye gitti?" diye sordu.

Bekçi omuz silkti. "Karlı bir yer sanırım."

Caraway'in kalbi sıkıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Benden portal taşını aktive istedi. Yapamayacağını söyledi."

Hayır.

Caraway buna inanmayı reddederek başını salladı. Onsuz gitmezdi, değil mi? Sonunda yeniden bağlandıklarını hissetmişti. Ama o gitmişti. Kendi başına tehlikeli bir bölgeye girmekle kalmamış, aynı zamanda hâlâ vardiya yeteneği arayışını sürdürmeyi planlıyordu. Buz Cadısı'yla yapılan hiçbir pazarlık güvenli olmayacaktı. Bir de onu takip etme nedeninin görev kısmı vardı. Caraway bazen Prime'ın liderlik tarzına katılmayabilirdi ama Tarikat'ın Elphyne'de büyüü canlı tutma görevinin arkasında duruyordu. Buz Cadısı'nın insan düşmanlarına mana ile çarpıtılmış canavarlar sağlamaktan sorumlu olup olmadığını bilmeleri gerekiyordu.

Hafif panik karınca ısırıkları gibi tenini sardı. Leaf'i bulmalıydı. Giriş yapmadan, On İki Kadro'nun takım liderini ve portalların izini sürme konusunda uzman olan kişiyi bulmak için Tarikat'a geri döndü.

CARAWAY, Anise'portalının aktive edildiği havadaki boşluğu değerlendirirken Leaf ve Aeron'un arkasında durdu. Leaf boşluğa şöyle bir baktı

mavi gözleri parlıyordu. Sanki havanın içinden başka bir boyutu görüyor gibiydi. Yoldaşı Aeron da Caraway'in göremediği bir şeye bakıyordu.

Geçidin izini sürüyorlardı - Anise'i nereye gönderdiğini takip ediyorlardı.

Her iki elf de içlerindeki mana ile büyü yapmakta ustaydı. Caraway'in bildiği kadarıyla, Leaf'ten daha yetenekli kimse yoktu. Leaf'in, kadro üyeleri Rush ve Thorne gibi İyi Kutsanmış bir eşe sahip olması halinde ne kadar güçlü olacağını düşündükçe ürperiyordu.

Aeron'un örgülü kahverengi saçları, değerlendirdiği portal kalıntısının bir başka artışıyla Leaf'e başını her sallayışında omurgasından aşağıya doğru sallanıyordu.

Caraway hiçbir şey göremedi.

Bu beceriyi geliştirmek on yıllar, belki de yüzyıllar alırdı. Caraway'in değil de bu ikisinin Tarikat'ın en seçkin savaşçıları olan kadronun bir parçası olmasının nedeni buydu.

"Neredeyse anladım," diye mırıldandı Yaprak. Küçük ter damlacıkları pürüzsüz üst dudağının üzerindeki deriyi noktalıyordu.

"Çok kuzeybatıda," diye ekledi Aeron. "Soğukta."

Yaprak eliyle bir kaydırma hareketi yaptı ve havada bir yırtılma sesi yankılandı. Geçidi yeniden açtı ve Caraway'e döndü, "Umarım yün bir pelerin getirmiştir."

Caraway başıyla onayladı. İhtiyacı yoktu. Bir miskkoks-şekillendirici ve ateş-fae'lerden biri olduğu için ateşi çok yüksekti.

Aeron Caraway'in avucuna pürüzsüz bir şey koydu. Caraway aşağı baktığında başka bir portal taşı buldu. Ama o zaten Büyücü Akademisi'nden bir tane almıştı. Aeron'a kaşlarını kaldırdı.

"Clarke'tan. Rush'ın anahtarı."

"Neden?" Caraway sordu. Clarke medyumdu. Adamın eve dönmek için dolambaçlı bir yoldan gitmesini gerektirecek bir neden mi görmüştü?

Aeron omuz silkti. "Clarke'ı kim bilebilir ki? Sanırım sen buraya gelmeden önce seninle orada buluşmak isteyecektir."

Caraway minnettarlıkla başını salladı, hazırlandı ve sonra geçide yöneldi. Leaf ayrılırken Caraway'e "Sadece keşif" diye hatırlattı.

BUZ ORMANI, donmuş su ağaçları için uygun bir şekilde adlandırılmıştı. Dört el genişliğindeki berrak kristal gövdeler mavi gökyüzüne doğru uzanıyordu. Caraway mevcut tek patikada ilerlerken buz sarkıtlarının yaprakları kutup esintisiyle sallanıyor ve çınılıyordu. Geçit onu ormanın eşiğine getirmişti. Ya uçsuz bucaksız buzlu tundranın üzerinden geriye doğru gidecekti ya da ormanın derinliklerine dalacaktı. Buz Cadısı'nın çorak tundrada değil de donmuş bir ormanda yaşaması mantıklı geliyordu -umuyordu-.

Ama yürüdükçe aklına daha fazla şüphe düşüyordu. Her birkaç yüz metrede bir, işlerin Anise'in planına göre gitmediğine dair endişe verici yeni bir işaret alıyordu.

Buzun üzerinde kan lekeleri belirgindi. İlk başta, damlalar bir çizikten ya da sığ bir yaradan gelmiş görünüyordu, ama sonra patikada buzun gövdelerden koptuğu, zeminin düşen buz yapraklarıyla dolu olduğu bir yere geldi ve küçük kırmızı damlacıklar sanki biri kesilmiş ve kan fışkırmış gibi bir çizgi halinde yayıldı. Her geçen dakika kan sıçramasına bakarken, göğüs kafesi kalbini eziyormuş gibi hissedene kadar göğsü acıyla daraldı.

Anise iyi olmalıydı.

Başka bir sonucu kabul etmezdi.

Bir çığlık yaprakları sarstı ve Caraway'in başına bir buz yağmuru yağdı. Adalet'i serbest bıraktı ve savaş duruşuna geçti, kulakları gerildi ve gözleri gökyüzünü taradı. Hafif bir gölge güneşi engelledi. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Çığlıkların tınısı arttı. Ağaçlardan daha fazla toz buz düştü.

Orada ne var?

Hava titredi.

Ezilmiş yaprak parçaları omuzlarına çarparak yere düştü.

Büyü, fae cephaneliğinde yaygın bir araçtı ve onu avlayan şey bunu gözden saklanmak için kullanıyor olabilirdi. Öte yandan, canavarların bir kamuflej sistemi de olabilirdi. Caraway gözlerini kapadı ve görme dışındaki duyularına odaklandı. Havanın ciğerlerine girmesine izin verdi, tuttu ve sonra yavaşça nefes verdi. Tüm bunlar olurken kulakları gerildi ve etrafını sarması için bir büyü örtüsü gönderdi. İster pasifist köklerinden, ister kabul töreni sırasında Kuyu'nun ona bahsettiği bir şeyden kaynaklansın, Caraway bir Muhafız olarak koruyucu büyülerde, vücudunun -ya da kurtardığı bebeğin- etrafına güç kalkanları yerleştirmek de dahil olmak üzere, çok başarılı olduğunu öğrenmişti.

Yakın çevresine giren herhangi bir varlık alarm sistemini tetikleyecek ve o da nereye saldıracağını bilecekti.

Tek yapması gereken beklemektir.

Nefes aldı, dinledi ve hissetti. Bir balığı yakalamaya çalışır gibi, attığı ipin ucunda bir tıngırtı bekledi.

Ping.

Döndü ve Justice'i katı bir buz duvarına doğru itti. Kulak tırmalayan bir çığlık kemiklerini sızlattı ve ardından cam kırılmasına benzer bir ses geldi. Gözlerini açtığında gördüğü şeyin şokuyla durakladı. Taştan değil, buzdan yapılmış kırık bir gargoyle heykeli. Ama havada hareket ettiğine, ağaçların yapraklarını paramparça edecek kadar salladığına yemin edebilirdi.

Caraway kılıcıyla büyük kırık buz parçalarını itti. Kan yoktu, sadece baştan aşağı berrak kristal bir gövde vardı. Eğer cadının manayla çarpıtılmış canavarlar yarattığına dair bir kanıtı ihtiyacı varsa, o da bu olabilirdi. Ama... buz yakında eriyecek ve geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Buz aynı zamanda yolda gördüğü kanın gerçekten de Anise'e ait olduğu anlamına geliyordu.

Bir ıglık daha duyduğunda hâlâ düşüncelere dalmıştı, ancak o zaman daha önce birden fazla yaratığın sesini duyduğunu hatırladı. Arkasından gelen bir gümbürtü onu gerdi. Kılıcının kabzasını acıyla kavradı. Omzunun üzerinden beyaz bir nefes geçti. Saldırmaya hazır bir şekilde döndü ve başka bir kızgın buz-gargoyle ile yüz yüze geldi. Çenesini açtı, tekrar ıglık attı. Beyaz nefesi çürümüş ve yeşile döndü.

Zehir miydi?

Gözlerinin önünde karanlık noktalar yüzüyordu. Kılıcının büyü yok etme özelliğinin işe yarayacağını bilerek canavara doğru sallanmaya çalıştı ama sarhoş gibi sendeleyerek yere düştü ve her şey karanlığa gömüldü.

Çok geç.

Son düşüncesi Anise'in şımarık gülümsemesiydi.

BÖLÜM 7

T Varisin hapishanesi katı kardan yapılmış kubbeli bir odaydı. Işık, kardan oyulmuş iki kanatlı canavar tarafından korunan tek çıkıştan geliyordu.

Buz. Su, yiyecek ve tuvalet yoktu.

Anise, Caraway'in yanağını hafifçe okşadı ama o kıpırdamadı.

Crimson, o donmuş yaratıklar onun cansız bedenini içeri sürüklediğinde, kendini hasta hissetmişti. Hâlâ normale dönmemişti. Yakında uyanması gerekiyordu. *Uyanmak zorundaydı!*

Tekrar yanağını okşadı. Tepki vermedi. Ama en azından sıcaktı ve eşit nefes alıyordu.

Anise kendini sakinleştirmek için pozisyonunu değiştirerek sert kar duvarına yaslandı ve Caraway'in koca kafasını kucağına aldı. Onu tutmak daha iyi hissettiriyordu.

Adam inledi. Parmak uçlarının yanağını sıyrmasına izin verdi ve sonra çenesindeki kılları törpüledi. Her zaman ona dokunmanın hayalini kurmuştu... yüzüne, çenesine, boynuzlarına. Ama bu sefer boynuzlar yoktu. O bir şekil değiştirendi, bu yüzden belki de onları yok etmişti. Onu tanıdığı onca yıl boyunca bunu yaptığını hiç görmemişti.

Mecbur olmadığı halde boynuzlarını görünür tutmayı seçmiş onu şaşırtmazdı. Genellikle, bir şekil değiştirenin doğal fae formu insana yakındı, sadece kemerli kulakları *öteki* olduklarının, Kuyu'nun büyüyle etkilendiklerinin işaretiydi, ama Caraway asla. Kıvrımlı ölümcül boynuzlarını her zaman gururla taşırdı.

kafasından çıkıyordu. Muhtemelen insandan olabildiğince uzak görünmek için onları orada bırakmıştı.

İnsanlar, sürekli olarak Elphyne'i istila etmeye ve Kuyu'nun faydalarından yararlanmaya çalışan, ancak en başta Kuyu'nun büyüsunü sağlayan kurallara uymayı reddeden insansız, dokunulmamış, açgözlü sülüklerdi.

Metal yok. Plastik yok. İki basit kural.

Ama insanların şehirlerindeki metaller tükenmişti. Elphyne'de maden çıkaracak yer aramak için yağmaya gelmişlerdi.

Caraway'in barışsever ailesi de böyle bir baskının kurbanlarıydı. Göçebe olarak, batıdaki karlı tundraların arasında yaşıyorlardı. İnsan liderliğindeki bir akıncı grubu kabilesinin yarısını katletmişti. Ailesinin cevabı daha iç bölgelere göç etmek olmuş. Caraway'in cevabı ise Muhafızlara katılarak insanları avlamasına ve iyiliklerine karşılık vermesine yardımcı olacak gelişmiş güçler kazanmak oldu.

Anise'in memleketi Crescent Hollow, insan şehrine en yakın fae yerleşim yeri idi. Bu yakınlık nedeniyle, Caraway her zaman orada, Anise'in çalıştığı tavernada oturuyordu. Bazen bir avdan önce, bazen sonra, ama ne zaman akrabalarını öldüren ırktan bahsetse, yanakları öfkeyle kızarırdı.

Bir keresinde, "Crescent Hollow'da sizleri bu yüzden seviyorum," demişti. "Çok yakın olmanıza rağmen insanlardan çok uzaktasınız. Fae olmanın ne demek olduğunu asla unutmuyorsunuz."

Crescent Hollow bir kurt değiştirici kasabasıydı. Ama Anise şekil değiştiremiyordu.

"Kuyruğun ve kulakların olmadan insan sayılırsın!"

Çocukluğunun acımasız alayları hâlâ peşini bırakmıyordu. Caraway'in nefret ettiği şey olamazdı. Kendi ayakları üzerinde durmalı ve mana dolu fae'lerin yapabildiği gibi kendi ayakları üzerinde durmalıydı.

Caraway tekrar karıştırdı.

Uzun kirpikler yavaşça, temkinli bir şekilde kalktı. Sıcak kahverengi gözler ona odaklandı ve sonra genişledi.

"İyisin," dedi inanamayarak. "Ama kan gördüm."

Nazikçe gülümsedi ve iyileşen ön kolunu gösterdi. "O buz canavarlarından birinde kendimi kestim ama çantamda biraz elf iyileştirici kremi vardı. Artık kanamam durdu."

Gözlerini kırptırdı, görünüşe göre onun sözlerini anlamaya çalışıyordu. Sonra sertçe doğruldu ve onun küçük bedenini kendi bedeniyle sardı. Güçlü kollarının kuvveti onun etrafında kilitlendi. Adamın tutuşu sıkılaşıp kadar refleks olarak sertleşti ve sonra onun içinde eridi.

Uzun, sessiz dakikalar boyunca birbirlerine sarıldılar ve dünya düzeldi.

Sadece vardı, buzdır dünyada birbirine kaynaşmış sıcak bedenler.

Hayat neden bu kadar basit olmasın?

Caraway onun gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildi. "Anise," dedi, sesi derin ve sertti. "Seni kaybettiğimi sanmıştım."

"Buradayım," diye cevap verdi.

Yüklü farkındalık aralarında sıçradı. Çok yakındılar. O kadar yakındı ki dilini çıkarıp onun dudaklarını yalayabilirdi. *Crimson*, bunu istiyordu. Daha önce hiç böyle kucaklaşmamışlardı ve ikisi de bunu biliyordu.

Nasıl tepki verecekti? Kendini geri çeker ve diğerlerinin yaptığı gibi davranır mıydı?

Ne kadar aptalsın sen? Son müşterisinin sesi zihninde çınladı. Yüreği ağzına geldi. Gözlerini indirdi ama Caraway parmağıyla çenesini yukarı kaldırdı. Bu kez bakışlarında onu derinden sarsan bir yoğunluk vardı. Karnının alt kısmında ısı ve arzu kıpırdandı. Kafası karışmış bir halde kaşlarını çatı.

Kız kıpırdanana kadar yoğunluğunu korudu. Sonra dudaklarını yaladı, onunkilere baktı ve ne yapmak üzere olduğuna dair hiçbir şüphe kalmayana kadar eğildi. Kadın beklentiyle donakaldı. Sinirleri enerjiyle titriyordu.

Burunlarının ucu birbirine değdi ve kirpikleri acı çekiyormuş gibi titredi. Nefesleri kesik kesik geliyordu... ve sonra dudaklarını bir nebze kımıldattı. *Yaklaştı.*

Öpüşmediler. Henüz değil. Belki o da kızla aynı şeyleri düşünüyordu.
-Bu öpücük her şeyi değiştirecekti. Her zaman istediği ama asla gerçekleşmeyeceğinden korktuğu tek şey buydu. Geri dönecek ve fikrini değiştirecekti. Daha az olduğunu ve yeterince iyi olmadığını.

Ama dudaklarını onunkilere doğru itti. Aradaki boşluğu kapattı. Çenesini kaldırdı. *Neredeyse.*

Ve sonra... yumuşak dudaklar onunkilere kondu, ağzını yakaladı ve onu nefessiz bıraktı. Bir iniltiyle sivilaştı.

Caraway onaylarcasına homurdandı, elini sırtına doğru uzattı ve sanki onun için hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kendine doğru çekti. Kahretsin, çok güçlüydü. Kadının midasını bir heyecan kapladı. Kadının yumuşak ön kısmı adamın sert göğsüne çarptı ve adam öpüşmelerini derinleştirdi.

Evet. Bunu o da istedi.

Bunu bilmek içinde bir şalteri . Parmaklarını adamın saçlarına geçirdi, ellerini sıktı, daha sert öptü ve onu kana kana içti. Dili onunla düello yapıyor ve daha fazlası için ağzını yağmaliyordu. Tadı uyuşturucu gibiydi ve adam da aynı şekilde hissetmiş olmalıydı çünkü onu o kadar sıkı tutuyordu ki zar zor hareket edebiliyordu. Sonunda hava almak için ayrıldıklarında, hâlâ birbirlerini bırakamıyorlardı.

Sıcak, sert, biraz terli hissediyordu ve daha fazlasını istiyordu.

"Anise," diye derin bir nefes aldı, gözleri onunkileri arıyordu. İçlerinde bir şey titreşti ve şüphesi geri geldi.

Bunun bir hata olduğunu söyleyecek.

O daha konuşmadan, aklına gelen ilk şeyi ağzından kaçırdı. "Boynuzların gitmiş. Seni onlarsız hiç görmemiştim."

Gözlerini kırıştırdı. Çenesi kapandı. Ve kaşlarını çatı. "Ne?"

Başını işaret etti.

Caraway'in iri bedeni geri çekildi. Sıcaklığı da onunla birlikte gitti.

"Çok aptalım. Unutmuşum," diye kendi kendini uyardı.

Hava başının etrafında parıldadı ve sonra iki keskin boynuz şakaklarının üstünden elmacık kemiklerinden aşağı ve dışa doğru kıvrılana kadar büyüdü.

Duruşundaki utanç Anise'i şaşırttı. Gözleri kısıldı. "Boynuzların olmadan insan gibi görüldüğünü düşündüğün için, değil ?" diye sordu ve sonra detaylandırdı. "saklıyorsun, böylece aileni öldürenlere farklı görünüyorsun."

Geri çekildi. "Neden böyle düşündün ki?"

"Bilmiyorum. Sanırım sürekli onlardan ne kadar nefret ettiğinden ve Crescent Hollow'daki şekil değiştirenlerin onlardan çok farklı görünmesini ne kadar sevdiğinden bahsediyorsun."

Kaşlarını indirdi. Bakışları karardı. "Anise, Hollow'daki şekil değiştirenleri insanlardan farklı *göründükleri* için sevmiyorum. Onlar insanlardan farklılar. Özellikle de sen; nazik, özverili ve cesursun." Yaklaştı ve çenesini kaldırarak gözlerinin içine sertçe baktı. "Boynuzlarımı saklıyorum çünkü sen kuyruğundan utanıyorsun. Bunu yapıyorum ki dışarıda aynı olduğumuzu düşünesin ve-" Göğüs kafesine dokundu. "Anise, seninle tanıştığım andan itibaren beni olduğum gibi kabul ettin. Onları korumak istediğim için beni evlatlıktan reddeden ailemin aksine, sen beni her zaman geldiğim gibi kabul ettin. Seni olduğun gibi kabul ettiğimi göstermek için boynuzlarımı saklıyorum."

Anise'in aklı onun itirafıyla karıştı.

Kendini dışlanmış hissetmesin diye boynuzlarını sakladı. Böylece kendini daha az yalnız hissetti. Onun nazik, özverili ve cesur olduğunu düşünüyordu.

Parmakları boynuzlarının pürüzsüz uzunluğunun etrafına dolandı ve dudakları tekrar onunkilere gelene kadar çekiştirdi. Bu sefer hiç tereddüt etmedi. İkisi de sanki kalpleri kuklanın iplerini çekiyormuş, onları tutku, arzu ve ihtiyaçla yönlendiriyormuş gibi öpüştiler. Birbirlerinin içinde o kadar kaybolmuşlardı ki, o konuşana kadar arkadaşlarını fark etmediler.

"Bu çok tatlı, çürüklerim var."

Birbirlerinden ayrıldılar. Caraway Anise'i arkasına itti ve davetsiz misafire dişlerini gösterdi.

Buz Cadısı buradaydı ve Anise'in beklediği gibi bir cadı değildi.

Uzun boylu, söğüt gibi bir diş fae omzunu kapı aralığına yaslamıştı. Beyaz lüleleri soluk, kalp şeklinde bir yüzün etrafında sallanıyordu. Alaca bir burnu, kızarmış yanakları ve turuncu bir silindir şapkanın içinden çıkıp yukarıya doğru uzanan beyaz tavşan kulakları vardı. Kıyafeti siyah, beyaz ve turuncu dantel ve yün karışımıydı. Bir korse bol göğüslerini üstten sıkıştırıyor, kaygan siyah yün pantolon arkada seğiren bir tavşan kuyruğunu ortaya çıkarıyordu. Gülümsediğinde iki büyük ön diş alt dudağına değiyordu.

Kırmızı gözlerini Anise'e çevirdi. "Artık seni görmeye hazırım." Anise hareket ettiğinde, Caraway onu geri çekti.

Cadı dilini şaklattı. "Şimdi, şimdi, Gardiyan. Böyle mi davranılır?"

"Anlaşma yapma Anise," dedi omzunun üzerinden. "Değişmene gerek yok. Sen olduğun gibi mükemmelsin."

Cadının yüzündeki tüm espri anlayışı kayboldu. Caraway'e ters ters baktı. "Burada olmanın gerçek nedeni konusunda dürüst olmadığın sürece onun seçiminde söz sahibi olamazsın."

Anise sertleşti ve Caraway'e kilitlendi. "Neden bu?" Suçluluk duygusu yüz hatlarında parladı.

"Caraway?" diye sordu.

"Buraya bir görev için geldim," diye itiraf etti. "Tarikat için."

Şok olmuş bir şekilde ondan uzaklaştı. Yani... ona destek olmak için burada değil miydi? Bu bir oyun muydu?

"Anise," diye ona doğru uzandı ama Anise bir adım geri çekildi ve adam irkildi. "Bu, o kadınla pazarlık yapmanı istemediğim gerçeğini değiştirmiyor. Lütfen yapma. Sana yalvarıyorum."

"Bunca zaman," dedi, "beni gerçekten özlediğini düşündüm. İki yıl sonra beni görmeye gelmenin nedeni buydu ama değilmiş. Beni sadece Buz Cadısı'na ulaşmak için kullanıyorsun, değil mi?"

Bilmesi gereken tek şey onun cevap vermemesiydi.

BÖLÜM 8

Caraway hapishanesinden buz-gargoyllara öfkesini kükredi ama iki canavar onu sert bir şekilde engelledi. Geçebileceği bir yol yoktu.

Cadı, o açıklama *yapamadan, özür dileyemedi* Anise'i alıp götürmüştü.

Tavandan sarkıt buz parçaları düşene kadar karlı duvarı yumrukladı. Bir tanesi o kadar keskindi ki, aşağı inerken elinin arkasını kesti. Ağır bir şekilde yere indi ve başını ellerinin arasına aldı.

Lanet olsun ona.

Anise'e karşı en başından dürüst olmalıydı. Anise kesinlikle anlayışla karşılardı. Şimdi aşkı hayatının en büyük hatasını yapmak üzereyken o buz gibi bir hapishanede sıkışıp kalmıştı.

Kılıcına ihtiyacı vardı ve şimdi ihtiyacı vardı.

Gargoyleler büyü yaratıklardı. Kendilerini etkilemesinden korktukları için Adalet'e dokunmazlardı. Muhtemelen zehirlendiği patikada paslanıyordu.

Caraway'in başı kalktı.

Aklına bir plan gelince yavaşça gülümsedi. Geçenlerde Thorne ona küçük, kullanışlı bir numara göstermişti. On İki Kadro'dan biri olan ve Well tarafından kutsanmış olan Thorne, büyü yapma konusunda Caraway'in asla olmayı umamayacağı kadar becerikliydi. Kurt-şekillendirici kısa süre önce Halka'da hapsedilmişti.

-Farklılıkların ölümüne bir savaşla bağlandığı gladyatör tipi bir çukur. Silahı olmadan atılmıştı ama yıllar önce

savaş baltasının kabzasına bir aktarım rünü kazımişti. Halka'dayken tek yapması gereken aynı rünü avucuna kazıydı ve büyü silahı bulup ona getirecekti. Thorne çok sayıda mana çarpıtılmış yaratığa karşı bir savaşı tek başına kazanmıştı çünkü sihirli kesici baltasının gücüne sahipti.

Caraway hikâyeyi dinledikten sonra hemen Adalet'in sapına bir aktarım rünü kazıyordu. Kırık bir sarkıt parçası toplayan Caraway, rune'u avucuna oydu ve büyüü etkinleştirdi, sonra kendini gargoylelerin arkasına yerleştirdi ve bekledi. Bir vınlama sesi geldi, hava büküldü ve ısındı ve sonra Caraway sağ elinin avucuna tanıdık bir ağırlığın hissetti.

Adalet.

Sırtı.

ANISE, berrak buzdan oyulmuş uzun bir koridor boyunca cadıyı takip etti. Cadı soğuğu hissetmiyor gibi görünürken, Anise soğuğu iliklerine kadar hissetti. Pelerinin omuzlarına doladı ve dişlerinin takırdamasını durdurmaya zorladı.

Uyuşan sadece teni değil, kalbi ve zihniydi. Caraway'ın onu sadece kullanmak için bu göreve geldiğini anlayamıyordu. Onu hiç tanıyor muydu? Tüm bunların bir manipölasyon olduğunu düşünmek acı veriyordu.

Kalbi buna inanmak istemedi. Öpücüğü gerçektir. Bunun sahtesini yapamazdı.

Seni olduğun gibi kabul ettiğimi göstermek için boynuzlarımı saklıyorum.

Anise'in göğsü daraldı. Gözleri yaşardı.

"İşte " diye yankılandı cadının hastalıklı tatlı sesi.

Anise başını kaldırdı ve büyük bir salona çıktıklarını gördü. Dünyanın bu kısmının geri kalanı gibi, her şey buzdan yapılmıştı. Örümcek ağları

tavanı hastalıklı bir dekorasyon gibi süslüyordu. Dışarıdan tavana süzülen prizmatik ışık Anise'in hâlâ gündüz olduğunu fark etmesini sağladı. Cadıyı takip ederken Anise buzdan duvarların içinde garip gölgeler olduğunu fark etti. Yaklaştıkça daha çok kusmak istiyordu.

Gölgeler, yüzlerinde dehşetle donmuş insanlardı. Anise gibi cevaplar aramaya gelen başkaları mıydı, yoksa cadıya yanlış yapan fae'ler miydi?

Anise pelerinine daha sıkı sarıldı.

Cadı adımlarını atarak bir buz taşının oturduğu podyuma çıktı. Koltuğa yayıldı ve parmağını Anise'e doğru uzattı.

"Yaklaş canım."

Anise ayaklarını sürüyerek ilerledi ama kürsünün dibinde durdu. "Kemik hançerim nerede?" diye sordu.

"Gittiğinde alacaksın." Cadı çizmesinden hançerini çıkardı ve tahtının koluna sapladı. Kabzası yerine otururken sallandı. "Davetsiz misafirleri evimde silahlarıyla bırakamazdım, değil mi?"

"Davetsiz misafir mi?" Anise'in nefesi kesildi.

"Ben davetliydim." "Muhafız davet edilmedi."

"O da dışlanmadı."

Cadının bakışları Anise'in üzerinde yoğunlaştı. "O benim trolümü öldürdü."

Anise paniğinin yüzüne yansımaya izin vermemeye çalıştı. O da bir trol öldürmüştü ve Caraway buraya girmek için ne yapmış olursa olsun, onun bu yüzden ölmesini istemiyordu. Ve o bebeğin hayatını kurtardığı için asla pişman olmayacaktı.

"Caraway ile ne yapacaksın?" diye sordu. "Şey, şimdi.

Bu sana bağlı."

Anise bir adım geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Peki, canım. Yer değiştirme yeteneği için nasıl ödeme yapmayı planlıyorsun?" "Param var. Hem de çok fazla. Bu şekilde ödemeyi planlıyorum."

Cadı güldü. Tiz, melodik bir çınlamaydı. "Bozuk paraya ihtiyacım olduğunu nereden çıkardın?"

"O zaman ne istiyorsun?"

"İki yüz yıl," dedi ve sonra buzun içinde sıkışıp kalmış zavallı ruhları işaret etti. "İki yüz yıl sonra bana bir ruhla ödeme yapacaksınız."

Anise dudağını ısırıldı. "Ama iki yüz yıl boyunca bir şekil değiştirenin gücüne mi sahip olacağım?"

Ruhunu kaybetmeden önce iki yüzyıl boyunca Crescent Hollow'daki kurtlardan biri olarak yaşayabilirdi. Ve bu süre zarfında bir kurda dönüşebilir, ormanda koşabilir ve diğer şekil değiştirenlerin tavernaya geldiklerinde her zaman şiirsel bir şekilde bahsettikleri neşe ve özgürlüğü hissedebilirdi. İki asır boyunca manayı bedeninde tutmuş ve iksirlere başvurmaya gerek kalmadan büyü yapabilmişti. Tek istediği bu değil miydi? Ait olmak?

"Değişmene gerek yok. Sen olduğun gibi mükemmelsin."

Bir yanı Caraway'in sözlerine inanmak isterken, bir yanı da buna gerek duymamak istiyordu. Herkes gibi onun da onayını beklemekten nefret ediyordu. Uyum sağlamak istemesinden nefret ediyordu ama bu sürekli endişe başının üzerinde bir kement gibiydi. Bunu denemezse asla kurtulamayacaktı.

Cadı gözlerini kısarak ona baktı. "Şüphelerin olduğunu görebiliyorum ve bunun seni takip eden erkek yüzünden olduğunu biliyorum. Sana bir tavsiyede bulunmama izin ver." Turuncu silindir şapkası kafasında eğilene kadar tahtında öne doğru eğildi. Eğer tavşan kulakları kesik deliklerden dışarı çıkmasaydı, şapka hemen düşebilirdi. "Hiçbir türün erkeklerine güvenilmez. İstediklerini alırlar ama ihtiyacınız olanı asla vermezler. Bu onların doğasında var. Onlar avcıdır, yetiştirici değil. Bunu ne kadar çabuk kabullenirseniz o kadar iyi olur."

İşte o zaman Anise buzun içindeki her donmuş bedenin erkek olduğunu fark etti.

Cadı ayağa kalktı ve kürsüden aşağı indi. Hüzünlü gözlerle parmaklarını ürkütücü müzesinin buz gibi duvarlarında gezdirdi.

"Her zaman böyle değildim." Kulaklarını işaret etti. "Eskiden bir tavşana dönüşürdüm. Ve senin gibi, daha azdan daha fazlası olmanın bir yolunu aramaya geldim. Ama sonra onu buldum." Buzun içine hapsolmuş gölgeli bir figürün önünde durdu. Uzun boylu bir fae, taş kesilmiş olsa da yakışıklı ve uğursuz bir ifadeye sahipti. "Beni baştan çıkardı ve manamı çaldı. Kendi kullanımı için hasat etti. Ama görüyorsunuz, bir hata yaptı. Bu küçük fae'lerin onun altında olduğuna inandı." Gölgeye hırladı. "Şansı varken beni öldürmeliydi."

"Caraway benden hiçbir şey çalmadı," dedi Anise. Onun deneyimi bu kadıninkiyle aynı değildi.

Cadının gözleri Anise'e doğru kaydı. "Bütün erkekler aynıdır."

Anise başını salladı. Belki de cadının hikâyesi onu Caraway'den vazgeçmeye ikna etmek içindi ama bu sadece onun Anise'in düşmanı olmadığını anlamasını sağlamıştı. Onun kendisinden aşağı olduğuna asla inanmamıştı. Hayır, onu seviyordu. Onu bu işe bulaştırmazdı.

"Sadece yer değiştirme yeteneği istiyorum."

Cadı elini uzattı. "Yani anlaştık mı?"

Anise durakladı ama iki yüz yıllık tatmin uzun bir süreydi. Mutlu olabilirdi.

Başını salladı ve cadının elini sıktı. "Evet, bir anlaşmamız var."

Gök gürültüsü koridorda çatırdadı. Duvarlar sarsıldı. Tavandan küçük buz sarkıtları yağdı. Anise belki de bunun az önce yaptıkları pazarlık yüzünden olduğunu düşündü ama cadının yüz ifadesi de en az Anise'inki kadar şaşkındı.

Ayrıldılar ve Anise tekrarladı. "Sen bana iki yüz yıl boyunca kurda dönüşme yeteneği ver, ben de sana ondan sonra ruhumu vereyim."

"Oh, küçük kurt. Ayrıntıları eklemek için artık çok geç." Cadının şeftali rengi dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrıldı. "Şimdi, *kimin* ruhunun ödendiğini söylemedim."

Sonra Anise'in kararlılığını kıran büyük bir kahkaha attı. Ne demek istiyor olabilir? Anise'in ruhu değil mi? O zaman kimin-

Caraway odaya daldı, yüzü öfkeyle buruşmuş, yumruğu uzun geniş kılıcındaydı. Uzun bacaklar salonun ortasına doğru ilerledi.

"Ne yaptın sen?" diye sordu cadıya.

Cadının tahtına çekildiği yere doğru hışımla ilerledi. Kılıcını başının üzerine kaldırdı ama aşağıya doğru savuramadan cadı bileğine bir fiske vurdu ve ayaklarının altındaki yerden buz fışkırdı. Su gayzer gibi fışkırarak Caraway'in vücudunu sardı. Bu sadece saniyeler sürdü ve kılıcı elinden fırladı. Yüksek sesle yere çarptı.

"Hayır!" Anise bağırdı. "Onu rahat bırakın."

Ancak su Caraway'in vücudundan yukarı kayarak buza dönüşürken cadı sadece güldü. Şaşkın bakışları önce Anise'e, sonra da tamamen kaplanıp donmadan önce düşmüş kılıcına kaydı.

Anise cadıya tısladı. "Hayır! Onu vermeyi kabul etmiyorum. Bırak gitsin."

Cadı dilini şaklattı ve sonra suratını astı. "Evet, kabul ettin." "O benim değil ki vereyim," diye ısrar etti Anise.

"Onun kalbi sizindir, bu nedenle vermek de sizindir."

Anise hırladı ve hançerini hedef alarak tahta doğru koştu. Cadı eliyle bir fiske vurdu ve Anise geriye doğru uçtu. Sert bir şekilde yere düştü ve buzlu zeminde kayarak acı içinde inledi. Ama eğer cadıya yaklaşamazsa, onu nasıl yenebilirdi?

Değişim yeteneğini kazanmak Caraway'in hayatına değmezdi. Onun ruhuna değmezdi. Bunu ona yapamazdı. Anise inleyerek buzun zedelediği yan tarafını tuttu. Yuvarlanıp yüzünü yere döndü ve cadıdan sürünerek uzaklaşmaya çalıştı ama sadece Caraway'in buzdan mezarının dibine ulaşabildi. Kendini oturur pozisyona getirmek için sütunu kullandı ve ardından cadıya kaşlarını çattı.

"Beni kandırdın," diye suçladı. "Başka birinin ruhu olması gerektiğini hiç söylememiştin."

"Ruh dedim canım, *senin* ruhun değil. Belli ki yeterince iyi dinlememişsin. Yer değiştirme yeteneğini nasıl kazanacağını sanıyorsun? Bir yerden gelmesi lazım."

"Yine de, neden onunki? Neden başkasının değil?"

"Çünkü sana ait olan tek kişi o. Verme hakkına sahip olduğun tek kişi o." Cadının kaşları kalktı. "Anlamıyor musunuz? Yeteneğim benden çalındı ama ben onu geri aldım, hem de daha fazlasını! Sonunda güçlü olabilirsin. Hepsinin ayaklarının dibinde inlemesini sağlayabilirsin. Tıpkı onlar gibi istediğini alabilirsin."

Anise gözlerini sıktı ve başını salladı. Gözlerini açtığı anda bakışları Caraway'ın kılıcına takıldı. Zihni bulanıklaştı.

Kılıcı.

Caraway donmadan önce ona bir göz atmıştı. Geriye dönüp baktığında, maksatlı bir bakıştı bu. *Bir mesaj mı?*

Silahlı al ve kullan.

Ama kılıç metaldi. Metal yasaktı çünkü toprak, hava, su ve herhangi bir fae'nin bedenindeki mana akışını durduruyordu. Kılıç, cadının Anise'e fırlattığı her büyüü kesip atacaktı. Cadıyı da kesecekti. Ama tam bu düşünceler kafasında şekillenirken, Anise hayal kırıklığının nefesini kestiğini hissetti. Muhafızlar metal silahlar kullanabilen ve kendi mana akışlarını bozmayan tek fae'ydi. Diğer herkes onu kullanırken aşırı acı çekerti.

Ama o biri değildi.

Zaten manası yoktu. Yer değiştiremezdi. Vücudunda kılıcın metalinin bozabileceği hiçbir şey yoktu.

Caraway bunu biliyordu. Kılıca attığı bakış bir mesajdı.

Umut alevlendi. Anise dudaklarını yaladı ve cadıya baktı. Anise'in cadı fark etmeden kılıca uzanmasının imkânı yoktu. Anise'nin parmakları kılıcın kabzasını kavrayamadan cadı onu büyüyle havaya uçuracaktı.

Onu kandırmak zorundaydı. Bir darbe almalı ve menziline girmeliydi. Kılıç uzakta değildi, sadece birkaç metre sağındaydı.

Kararlılığını çelikleştirdi, bağırsaklarını sertleştirdi ve ayağa kalkmadan önce hırladı, ilerledi ama sağa döndü. Cadı sert bir güç eli daha fırlattı. Bu el Anise'i sersemletti ve beklenildiği gibi vücudu tekrar geriye doğru uçtu. Sert zemin Anise'in omzuyla birleşti. Anise acıyla haykırdı ama geriye doğru kayarak tam kılıcın ulaşabileceği bir yere gitti.

"Ne zaman öğreneceksin, küçük dişi kurt?" diye hırladı cadı.

Anise ortasını tuttu ve sürünerek uzaklaşıyormuş gibi yaptı. Vücudu onu neredeyse görüşten koruyordu. Dev kılıca uzandığında, bir an için berraklaştı. Caraway haklıydı. Değişme yeteneğine ihtiyacı yoktu. Olduğu haliyle mükemmeldi. Vücudunda eksik olduğu için lanetlediği şey şimdi hayatını kurtaran şeydi. Her şey bakış açısıyla ilgiliydi. Mana olmaması, parmakları büyü öldüren kılıcın kabzasına dolandığında, kendisine ait olanı korumak için duyduğu ezici dürtüden başka bir şey hissetmediği anlamına geliyordu.

Hırlayarak ve dişlerini göstererek ayağa kalktı. Kılıcı iki eliyle tutarak kürsüye saldırdı ve kılıcı kalkan olarak kullandı. Cadı Anise'e büyü fırlatmaya çalıştı ama kılıç onu ikiye böldü. Cadı, Caraway'e yaptığı gibi yere buz göndermeye çalıştı ama o da gafil avlanmıştı. Anise aynı hatayı yapmadı. Kürsüye ulaşana kadar yolunu kesip biçti ve iki dev sıçrayışta basamakları çıkararak yukarı fırladı. Kılıcın ucunu dümdüz ileri doğrulttu ve sanki bir mızrak taşıyormuş gibi koşmaya devam etti. Kılıç cadının kalbine saplandı ve onu buzdan tahtına sabitledi. Cadının ağzından kan fişkırdı ve çığlık atmaya çalıştı. Sadece bir hırıltı çıktı.

"Sen öldüğünde öğreneceğim," dedi Anise ve bıçağı derinlemesine bükte.

Cadının son bakışı buzun içine ilk kez hapsettiği fae'ye oldu ve bu bir özlem ve pişmanlık bakışıydı. Yüzündeki acı donup kalırken

Işık gözlerini terk etti ve Anise doğru kararı verdiğini anladı. Eğer pazarlığı kabul etseydi, Anise cadınıniki kadar yalnız bir hayat yaşayacaktı. Yalnız geçirilen iki yüz yılın ne önemi vardı ki?

Burnunu çekerek burnunu koluna sildi ve ardından kılıcı cadıdan çekip çıkardı. Cadının bedeni tahttan aşağı yuvarlandı ve yere yuvarlandı. Ardından Anise, Caraway'in mezarını yontmaya koyuldu ve hayatta kalması için Kuyu'ya dua etti. Uzun, yorucu dakikalar aldı ama Caraway'in kırıp geçmesine yetecek kadar yonttu. İri, güçlü vücudu buzun içinden fırladı ve büyük, hırıltılı nefesler alarak dizlerinin üzerine sendeledi.

"Araba," dedi ve onunla birlikte yere düştü.

Buzla kaplı çenesini kaldırdı ve onun gözleriyle buluştu. "Başardın," diye homurdandı. "Yapacağını biliyordum."

Burnunu çekti ve gülümsememeye çalıştı ama adamın gözlerindeki saf hayranlık kalbini ısıttı.

"Sanırım hiç mana olmaması da bir şey ifade ediyor, değil mi?" diye şaka yaptı.

Mavi dudaklarını bölen sırtış bulaşıcıydı. Çenesini kavradı ve titreyen başparmağını teninde gezdirdi. "Anise, sende bir şey var, yoksa insan hızında yaşlanırdın."

Gözlerini kırıştırdı. "Ama kılıca dokunduğumda hiçbir şey hissetmedim."

"Kuyu gizemli yollarla çalışıyor ve bunu açıklayamam ama bu doğru. İçinde Kuyu'dan yeterince var ve sen bir Fae'sin. Burada, Elphyne'de toprağın yeşerdiği yerde yaşayabiliriz. Bunu takdir etmek için büyüü manipüle etmene gerek yok. Birlikte olduğumuz sürece, bu yeterli değil mi?"

Onun gözlerinin içine baktı. "Birlikte miyiz?"

Bakışlarında endişe alevlendi. "Umarım öyledir. Yani, ben istiyorum... sen istemiyor musun?"

O öpücük... um."

Kulakları kızardı ve yanakları al al oldu.

Lanet olsun, bu şimdiye kadar gördüğü en sevimli şeydi ve ona "Birlikte olmaktan daha fazlasını istiyorum" deme cesaretini verdi. Çiftleşmek istiyorum

seninle."

BÖLÜM 9

T en tatlı sözler Anise'in ağzından çıkmıştı ama Caraway ona istediği cevabı verememişti. Sadece soğuk değildi

ama bir Gardiyan olarak geleceğinde çiftleşmenin olup olmadığını bilmiyordu.

Kontrolsüzce titredi. Anise'in gözlerindeki ışığın yerini endişe aldı. "Seni sıcak bir yere götürmeliyiz," dedi.

Başını salladı. "Ceplerimdeki portal taşı."

Pantolonunun cebini karıştırıp pürüzsüz bir taş çıkardı ve onun soğuktan titreyen parmaklarına yerleştirdi. Donmuş müzeyi bir kez daha gözden geçirdi - cadının insanlarla birlikte çalıştığına dair hiçbir kanıt yoktu ama Caraway'in kapsamlı bir araştırma yapacak vakti olmamıştı ve bu gargoyleler kesinlikle doğal değildi.

Artık buradaydı ve geri dönmek için kendi portal taşını yaratabilirdi. Tek ihtiyacı olan buraya özgü bir şeydi.

"Biraz kar toplamam lazım," dedi. "Geçit taşı için."

Anise başını salladı ve su tulumunu bulmak için çantasını karıştırdı. İçini boşalttı ve biraz kar doldurdu. İşe yarayabilirdi.

Geçidi çalıştırdı, tam orada, salonun içinde. Enerji aktarımı uzayda ve zamanda bir delik açtı. Anise'e bir el uzattı. Anise elini tutmadan önce tahttan hançerini aldı ve ölü cadiya son bir kez baktı. Caraway onun gözlerinde acıma duygusu gördüğünü düşündü ve donmuş haldeyken neler olduğunu merak etti.

Sonra Anise onun elini tuttu ve birlikte geçitten geçtiler. Düşündüğü gibi Tarikat'a değil, Rush'ın kulübesinin yakınındaki kutsal gölün karla kaplı kumlu kıyılarına varmışlardı. Rush ve Clarke yeni doğan çocuklarını toplumdan uzakta büyütürken iki yıl boyunca burada yaşamışlardı.

Güneş ufku ötesine battı ve karanlık belirdi.

Caraway ceplerinde onları Tarikat'a geri götürecek olan diğer portal taşı aradı ama Anise onu durdurdu.

"Bak," dedi ve birkaç ağacın yanında duran ahşap kulübeyi işaret etti.

Bacasından dumanlar yükseliyordu.

"Burası Rush'ın kabini," diye açıkladı, soğuktan hâlâ kekeleyordu. "Tarikat'tan ayrılmadan önce Clarke bana buraya gelen bir portal taşı gönderdi."

Anise sıırttı. "Bu psişik insanı sevmek lazım. Keşke hepsi onun gibi olsa. Hava kararıyor ve kulübe sıcak görünüyor. Gece için kamp yapalım."

Ona şaşkın bir bakış attı.

Anise detaylandırdı. "Dumanın olduğu yerde ateş de vardır. Hadi gel. Hadi seni ısıtalım."

Onun soğuk elini tuttu ve kulübeye doğru çekti. Verandada botlarındaki karı tekmeledikten sonra tek odalı kulübeye girdiler. İçeride bir yatak, bir mutfak tezgâhı ve yanmasını sağlamak için bir kütüğün üzerinde dans eden iki küçük ateş perisinin bulunduğu çatırdayan bir şömine vardı. Biri erkek, diğeri kadın. Caraway ve Anise'in girişiyle durakladılar ve davetsiz misafir karşısında ciyakladılar.

Caraway onlara kullanılmış portal taşı gösterdi. "C-Clarke bizi davet etti."

Alevlerden oluşan kırmızı ve turuncu figürleriyle parıldayan periler, Anise ve Caraway'i görmezden gelerek danslarına devam ettiler.

Ama sıcak... İlahi bir şeydi.

Caraway ayaklarını sürüyerek şömineye yaklaştı ve yere çömeldi. Avuçlarını uzattı ve sıcaklığın vücudunu sarmasına izin verdi, Anise'in mutfaktaki telaşının belli belirsiz farkındaydı. Anise seramik bir tencere getirdiğinde

Çorbayı ateşe doğru götürdüğünde, onun yemek pi irdiğini ve birkaç dakika geçtiğini fark etti.

"Tezg hın altında kök sebzeler vardı," diye açıkladı ve tencereyi pi ecek şekilde yerleştirdi.

Sprite'lar meraklandı ve tencerenin üzerinden içindekilere baktılar.

Sprite'ların yaramazlık yapmayacağından emin olan Anise, yüzünde kararlı bir ifadeyle Caraway'e döndü.

"Seni ıslak kıyafetlerden kurtarmanın zamanı geldi."

Dudakları kıpırdadı. Ateş onu ısıtmak ve kurutmak konusunda görevini mükemmel bir şekilde yerine getiriyordu. ihtiya ı yoktu ama istiyordu, bu yüzden kadının sistematik bir şekilde Muhafız üniformasını çıkarmasına yardım etmesine izin verdi.  nce baldric'ini ve kılıcını, sonra da botlarını çıkardı. Ceketine geldiğinde, adam çoktan ısınmı tı ve her saniye daha da ısınıyordu. Onun dokunu u soğukluğunu herhangi bir ateşin alabileceğinden daha fazla aldı.

Bu kadın, onunla çok şey payla mı  olan arkadaşı, onunla ilgileniyordu. Gençliğinden beri -annesini ve babası onu şiddet yanlısı bir anarşist olarak damgalamadan önce- kimse bunu yapmamı tı.

Geri dönülmez bir şekilde açık olduğu bu kadın onun hayatını kurtarmı tı.

Ceketinin ortasındaki kemik düğmeleri çözmesini saygıyla izledi.

Titreyen ateş ışığı yüzünü aydınlatıyor, yüz hatlarını yumu atıyordu. Adam onun güzelliği karşısında nefessiz kaldığını fark etti. Koyu renk çerçeveli gözlerinin fazla kurda benzediğini düşünüyordu ama adam onları çarpıcı buluyordu. Burnunun ucundaki siyah renk lekesinden nefret ediyordu ama adam onu yalamak istiyordu. Başına deri bir kordon geçirerek fazla kemerli kulaklarını gizlemeye çalışıyordu ama o, siyah saçlarının arasından inatla çıkan kulaklarına gülümsedi.

Hepsi Anise'e aitti. Bu onu eşsiz kılıyordu. Onu *daha fazlası* yapıyordu ve onu sevdiği kişi yapıyordu.

Ceketini kollarından sıyırıp silkelerken kaşlarını çattı. "Çok ağır ve ıslak," diye mırıldandı ve sonra asacak bir yer aradı. Ön kapının arkasında bir kanca buldu.

Geri döndüğünde Caraway'in bakışlarındaki harareti fark etti ve yüzü kızardı.

"Ne?" diye sordu. "Neden bakıyorsun?"

Dudakları bir tarafa doğru kıvrıldı. "Çünkü çok güzelsin."

Onu görmezden geldi ve ıslak giysilerinin geri kalanını, beyaz gömleğini ve pantolonunu işaret etti. "Muhtemelen hepsini çıkarmalısın."

Sırtışı genişledi ve kahkahası karnının derinliklerinden patladı. "Biliyorsun, eğer kıyafetlerimi çıkarmak istiyorsan, bunu yapmanın bir cadının ruhumu çalmasından daha kolay yolları vardı."

Bu bir şakaydı ama gözlerindeki acı gerçektir.

"Hayır," diye mırıldandı ve onun eline uzandı. "Öyle demek istemedim. Sadece bir şakaydı. Aptalcaydı."

Dudakları düzleşti ve kaçırıldı. "Neredeyse seni öldürtüyordum."

"Ben iyiyim Anise," diye fısıldadı. "Ve burada suçsuz değilim. Neden seninle birlikte olduğum konusunda sana gerçeği söylemeliydim. Tarikat bana seni Buz Cadısı'na kadar takip etmem için görev vermiş olabilir ama bunun sebebi bir mahkûmun sorgu sırasında onun adından bahsetmesiydi. Gelip seni kendim bulamayacak kadar korkaktım ve bunun için asla yeterince üzgün olamayacağım. Ama açık konuşayım, bu görev beni sana geri getirdiği için üzgün değilim."

Sözleri bittikten sonra havada bir sessizlik oldu. Sonra yavaşça bakışlarını onunkilere kaldırdı.

"'Özür dilerim' dedin," dedi.

Başını salladı. Bir fae'nin diğerinden özür dilemesi ya da teşekkür etmesi borcun kabulü anlamına geliyordu. Borcun geri ödenmesi için bir pazarlık yapılması için yasal olarak bağlayıcı bir sebep veriyordu. Caraway aslında hayatını

Anise'nin elleri. Aile arasında borçlar konusunda hareket edilmediği de biliniyordu çünkü onlar zaten sevdikleri için her şeyi yaparlardı.

Vereceği yanıt, birbirlerinin geleceğini belirleyecekti.

"Ben de üzgünüm," dedi. "İki yıl önce yakalanmamın suçunu asla sana yüklememeliydim ama sen sahip olduğum en yakın arkadaşın. En güvenli yol sendin. Ve eğer seni suçlamasaydım, kendimi suçlamak zorunda kalırdım."

Caraway'in ağlamamaya çalıştığını düşünmesine neden olacak şekilde kirpiklerini kırıştırdı ve yine de bir gözyaşı döküldüğünde, bu onun kalbini kırdı.

Nemi silmek için başparmağını yanağında gezdirdi. "Anise, sana olanlar herkesin başına gelebilirdi."

"Ama şekil değiştirenlerin hiçbiri yakalanmadı." Bir hıçkırık bedenini sarstı. "Eğer gücüm olsaydı, kendimi koruyabilirdim."

"Ama kendini koruyabilirsin." Onu nazıkçe sarstı. "Yıllarca Cornucopia'da tek başına yaşadın. Bir trol öldürdün ve bir bebeği kurtardın. Buz Cadısı'nı öldürdün!" Farkına varınca gözleri büyüdü. "İnanılmazsın, Anise. Ve sen yer değiştiremiyorsun. Büyü yapmak için mana kullanamazsın. Ne olmuş yani? Bunun için *daha da* inanılmazsın."

Ellerini kızın kollarında gezdirdi ve sırtına doğru bir daire çizerek pantolonundan sarkan kuyruğun üzerinden aşağıya doğru kaymasına izin verdi. Kadın irkildi ve ona baktı.

Sırıttı. "Boynuzlarıma dokunabilirsin."

Bunun bir şaka olması gerekiyordu, içlerinin ve dışlarının aynı olduğunu göstermek için, ama sesi alçak ve kaba çıktı ve bir kez yayıldığında, düşüncelerinin trenini durduramadı. Evet, onun kendisine dokunmasını istiyordu. Her yerine. Dudaklarını yaladı ve sonra ateşli bakışlarını adamın önünde gezdirdi.

"Sana dokunmak istediğim yer orası değil."

Aleti anında sertleşti.

"Anason," diye mırıldandı, yalvardı.

Parmakları gömleğinin eteğinin altından kıvrıldı ve yavaşça kalktı. Parmakları karnına dokunduğunda bir nefes çekti, karın kasları içe doğru kıvrıldı. Kaldırmaya devam etti. Kollarını kaldırdı, böylece gömleğini çıkarabildi ve sonra pantolonunun büzgü ipleri üzerinde çalışmaya başladı.

"Anason," diye mırıldandı.

"Şşşt," diye azarladı. "Bundan zevk alıyorum."

O da öyleydi ama arzu içinde bir cehennem gibi kasıp kavuruyordu. Sertleşmişti, gergindi ve sımsıkı sarılmıştı. Pantolonunu kalçalarından aşağı indirdiğinde, saçları tenine değdi. Başını geriye attı ve yüksek sesle küfretti. Kız ona her dokunduğunda, duyuları havai fişekler gibi kıvılcımlanıyordu. Pantolonunu indirmek için her bir ayağını kaldırdı ve işi bittiğinde ellerini kollarının altına sokup onu yerden kaldırdı.

Erimiş, altın rengi bir bakışla bacaklarını adamın beline doladı ve dudaklarına hırlamak için yüzünü kavradı. "Son şansın, Car. Buna seninle bir kez başladım mı, durmayacağım. Seni benim olarak işaretleyeceğim."

Kurt değiştirenler, birlikte olduklarını dünyaya kanıtlamak için eşlerini işaretlerdi. Dişlerinin boynunda olduğu düşüncesi boğazından bir onay hırıltısı kopardı ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı, sadece geri çekilerek "Ben her zaman senin oldum. Ben hazırım."

BÖLÜM 10

Anise dişlerini Caraway'in boynundaki kalın sütuna geçirdi. Hormonları altüst oldu ve çiftleşme kokusu Caraway'in boynundan sızdı. Caraway'i kaplayan gözenekler. Genellikle iki şekil değiştiren birbirini işaretlerdi. Caraway bir kurt değildi ama bir fae'*ydi* ve herhangi bir fae ırkında çiftleşmek ciddi bir bağlılık birliği olarak sınıflandırılırdı. Adam hazırды. Kız da hazırды.

Isırırken onu sıkıca kavradı.

İnledi, gözleri geri döndü ve sendeleyerek yatağa doğru kadın da üzerine ağır bir şekilde düştü. Sevgi dolu bir özenle açtığı yarayı okşadı ve bağlılıklarının kanıtından zevk aldı. Adam çok beklemeden kadının kıyafetlerini vücudundan sıyırmaya başladı. Önce pelerinini. Sonra gömleğini, ardından kalın parmakları pantolonunun içine girip düğmelerini karıştırmaya başladı.

Her nasılsa, her ikisi de tamamen çıplak, terli ve birbirlerinin kollarında olmayı başardılar. Onunla böyle olmaktan utanacağını düşündü ama adam onun vücuduna baktığında... özellikle de göğüslerine... gözleri arzuyla parladı. Boğazından aç bir hırıltı yükseldi ve meme ucuna yapıştı, açgözlülükle emdi ve vücudundan mutluluk sağanakları gönderdi.

Öpüştüler, dokundular ve birbirleriyle oynadılar, bu yeni yakınlık seviyesinin tadını çıkardılar. Hiç şüphe yoktu. Onun kendisini işaretlemesine izin vermişti ve ona hararetle dokunuşundan ve onu öpüşünden, bu onu olduğu kadar onu da tahrik ediyordu.

Üstte olacak şekilde yuvarlandı ve kalçalarını kadının bacaklarının arasına yerleştirdi. Ereksiyonunu eline aldı ve kaygan bir hareketle içine girdi. Kadın, adamın kendisini doldurma hissine alışırken nefesi kesildi, sırtı eğildi. İnlemeler ve homurdanmalar odayı doldururken, yeni hislerin saldırısına uyum sağladılar, sonra kendini tatmin eden erkeksi bir homurtu verdi ve dudaklarını öptü. Kadının gözlerine bakarak ellerini başının iki yanına koydu.

"Hazır mısın?" diye sordu, çakıllı bir sesle. Kadın kalçalarını kaldırdı.
"Evet."

"Bu gece de sana sahip çıkıyorum. Hazır mısın?" diye tekrarladı, yoğun kahverengi gözleri onu öyle bir kıstırmıştı ki nefesi kesildi.

Tek yapabildiği başını sallamak ve adam çekilip tekrar içeri girdiğinde onu herhangi bir ısırık izinden daha iyi sahiplendiğine dair aklında hiçbir şüphe kalmayana kadar dayanmaktı. Onları kalplerin, bedenlerin ve zihinlerin sahiplenilmesiydi. Geleceklerin ve geçmişlerin. Kurtların, fae'lerin, şekil değiştirenlerin ve öküzlerin. Neye benzedikleri önemli değildi, sadece ne *hissettikleri* önemliydi. Aşkları buzdan ve ateşten, öpücüklerden ve dileklerden oluşuyordu. Ve gerçektir.

ANISE, Caraway'in kaslı ve çıplak vücuduyla iç içe uyandı. O kadar mutluydu ki ayrılmak istemedi ama kapının kancasında asılı duran siyah deri Guardian ceketine bir bakış ona gerçeği hatırlattı. Birbirlerini sahiplenmiş olabiliyorlardı ama bu, dünyanın birlikte olmalarına izin vereceği anlamına gelmiyordu.

Bir Muhafız savaşçı ve bir küçük fae.

Dünya acımasız sınırlarla doluydu.

İç çekti ve başını onun omzuna yasladı. Verdiği nefes göğsündeki tüyleri karıştırdı. Onun takdir dolu gürlemesi dudaklarına bir gülümseme getirdi ve uyuyan devinden daha fazla ses çıkarmak isteyerek parmaklarını kaba saçlarında gezdirdi. Adamın eli havaya kalktı ve kadınınkini bütünüyle yuttu,

ve sonra arsız bir sırtıyla aşıya doğru yönlendirdi, tüm bu süre boyunca gözlerini kapalı tuttu.

"Şimdiden çok talepkar oldun." Güldü.

Kıkırdadı. Karnının derinliklerinden gelen bu ses Anise'in hormonlarını çılgına çevirdi. Onun gülüşünü her zaman sevmişti. Çok içtendi, çok gerçekti ve bir daha asla kaybetmek istemedi.

Onun ruh halindeki değişikliği hissetmiş olmalıydı çünkü ona baktığında gözlerinde ciddi bir gölge parıldadı. Yüzünü ona döndü ve parmaklarını nazikçe kolunda gezdirdi.

"Bir yolunu bulacağız, Anise," diye söz verdi.

"Gardiyanlığı bırakamazsın." Sağ gözünün altındaki parlayan mavi gözyaşı damlası dövmesine dokundu. "Bu senin bir parçan."

Kaşları ortada birleşti. "Sen de öylesin." "O zaman bu işi nasıl yapacağız?"

Omuz silkti. "Benimle Tarikat'ta yaşa." "Bu mümkün değil."

"Rush ve Clarke ile Thorne ve Laurel için."

"Ama onlar Kuyu tarafından kutsanmışlar. Onların birlikteliği her şeyden önce onurlandırılır, özellikle de Kuyu'ya tapan bir kuruluş tarafından."

"Biz ona tapmıyoruz. Ona saygı duyuyoruz ve gelişmesi için çalışıyoruz. Arada bir fark var." Gözlerinde karanlık belirdi. "Ve birlikteliğimizin Kuyu tarafından kutsanması umurumda değil. Seni bir daha bırakmayacağım. Hepsi gi-"

"Şşşt." Parmağını onun dudaklarına koydu ve doğrulup oturdu. Sesleri duyunca kulakları seğirdi. "Dışarıda biri var."

Caraway'in hiç bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemişti ama birkaç saniye içinde yataktan çıkmıştı. Üzerine bir battaniye attı ve Adalet'i topladı. Çıplaklığına aldırmadan pencereye gitti ve içeriye baktı. Gözleri ziyaretçilerine takılınca tüm gerginliği omuzlarını terk etti ve sonra şaşkınlıkla ona döndü.

"Rush ve Thorne."

Gıcırdayarak doğruldu. "Ben giyinene kadar onları içeri almayın."

Pencereye geri döndü. "Clarke ve Laurel da burada. Ve Willow."

"Ne?" Willow, Rush ve Clarke'ın küçük kızıydı.

Caraway başını salladı ve pantolonunu giydi. "Belki Clarke bir imgelemde bir şey görmüştür. Bana geçit taşı bu yüzden göndermiş olabilir. Ben gidip onları karşılayacağım. Sen giyin."

Gömleğini giydi ve kılıcını kapının yanında dinlendirdikten sonra dışarı çıktı. O yokken Anise hızlıca üzerini giyindi ve kulübeyi elinden geldiğince düzeltti. Ev sahibinin gelip de kulübeyi böyle dağınık görmesi hiç hoş olmazdı. Neyse ki sprite'lar gece boyunca tencereyi yakan alevlerin yönünü değiştirmişti. Odunların sadece yarısı yanıyordu. Çorba soğuktu ama yenmez değildi. Odayı düzeltmeyi bitirdiğinde botlarını giydi ve dışarı çıktı.

Temiz sabah havası onu karşıladı. En azından kar yağmıyordu. Gölün kıyısında Caraway iki Koruyucu'yla konuşurken, Laurel ve Clarke da Willow'la birlikte su kenarında taş topluyordu. Clarke'ın kızıl saçları gözden kaçmıyordu, Laurel'in koyu renk buklesi de aynı şekilde.

Anise, kadınların yeni eşinden biraz uzaklaştığını görene kadar ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti. Vücudu içgüdüsel olarak gevşedi, ancak altta yatan koruma modu hâlâ oradaydı. Bu bir kurt içgüdüsüydü. Bunun türün erkeklerinde daha fazla olduğundan emindi ama yine de kendini sakinleştirmek için çaba sarf etmesi gerekiyordu. Bunu yaptığında, sistemine yeni bir tür endişe girdi. Önce hangi ziyaretçi grubuna gideceğini bilmiyordu. Laurel'le tam olarak tanışmamıştı ama Cornucopia'daki Kuş Kafesi iksir deposunda ona hizmet etmişti.

Willow onun kulübeden çıktığını fark edip ciyaklayarak sınırsız bir sevinçle ona doğru koştuğunda Anise karar vermekten kurtuldu. Anise de küçük kızla resmi olarak tanışmamıştı ama hakkında çok şey duymuştu.

Thorne'dan gelen bembeyaz saçları. Yarı kurt, yarı insan bir buçukluktu ama yüzde yüz inatçıydı.

Willow'un küçük bacakları her ciyaklamasında onu Anise'e daha da yaklaştırıyordu. O yaklaştıkça, Anise ciyaklamaların kelimeler olduğunu anladı.

"Gri geliyor. Gri geliyor!" Willow, Anise'in yanından hızla geçip kulübenin verandasına çıktı ve orada sırtarak dönüp tahta bir direğin arkasına saklandı, yaşlı bir kurdun ortaya çıkıp havayı kokladığı ve Rush'ı fark ettiği yakındaki ormanın ufkunu dikkatle izledi. Tırısyla yanına gitti, onu da kokladı ve Willow'la buluşmak için kulübeye doğru ilerlemeden önce havladı.

"Yaşlanıyor," dedi Clarke oraya vardığında ve kurda sert bir bakış attı. "Lanetlendiğinde Rush'ın uzun zamandır yoldaşındı ve Willow bebekken kulübemizi korudu. Bu onun eski koruyucusunu son görüşü olabilir."

"Bu çok üzücü," diye cevap verdi Anise.

Clarke Anise'e nazik bir gülümseme verdi. "Öyle ama bu hayvanlar ve insanlar için yaşamın doğal düzeni bu. İçinde mana olmayan her yaratık çok hızlı yaşlanır. Artık onlardan biri olmadığım fikrine hâlâ alışmaya çalışıyorum. Her neyse, seni görmek güzel Anise."

Caraway cadının ininde Anise'e benzer bir şey söylemişti. Eğer Anise gerçekten manasız olsaydı, uzun zaman önce yaşlanmış olurdu. Nedense bunu bilmek Anise'in içini ısıtmıştı. Clarke'a gülümsedi. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Clarke Laurel'ı işaret etti. "Sanırım Laurel'la tanışmış olabilirsin."

"Sayılır."

Laurel dudağını ısırды. "Evet, bu benim hatam. Son karşılaştığımızda biraz meşguldüm." Özür dilemek için Fae el işaretini yaptı; göğsünün üzerinde daireler çizen bir yumruk. "Kabalık ettim."

Anise gülüp geçti. "Kaba değildin. Ben barmaiddim. Sana bir içki ikram ettim. Hepsi bu."

"Evet, eğer senin için bir önemi varsa, Thorne'a bu kadar kızgın olmasaydım, sana doğru dürüst bir merhaba demek için zaman ayırırdım."

Clarke kaşlarını Anise'e doğru salladı. "Görüyorum ki küçük hediyem işe yaramış."

"Hediye mi?" Anise kaşlarını çattı.

Clarke kendi boynundaki ısırık izine dokundu. Laurel güldü ve kendisinininkine dokundu. Sonra ikisi de Caraway'in taze çiftleşme izine baktı.

"Ah!" Anise kızardı. "Bizi bir imgelemde bir araya gelirken mi gördün? Bu Neden ona portal taşını burası için verdin? Ne kadar utanç verici."

"Hiç de değil!" Clarke cevap verdi. "Aslında biz buraya başka bir nedenle geldik." Anise kaşlarını kaldırdı.

"Ne sebeple?" Muhafızlar geldiğinde Caraway sordu.

Laurel Thorne'un elini tuttu ve Anise ikisinin de kollarını saran mavi işaretleri fark etmekten kendini alamadı. Rush ve Clarke'ın ellerinde de benzer işaretler vardı. Muhteşemdiler. Tenlerinde yaşayan su yansımaları gibiydiler.

"İlk geldiğimde bana yardım ettiğiniz için size teşekkür etmek istedim. Benim zamanımdan iki bin yıl sonra uyanmak o kadar da kolay değildi. Ve bu hödük de başlangıçta işimi kolaylaştırmadı," dedi Clarke, sinirli bir şekilde homurdanan Rush'ı işaret ederek. Kadın güldü. "Anise, sen ve Caraway o gece tavernada bana karşı çok naziktiniz. Bu yüzden-" Laurel ile komplocu bir bakış paylaştı. "İkinizi bir arada tutacak bir çözüm bulduk."

Thorne kaşlarını çattı. "İşlerine karıştıklarını söyledim."

Rush da çenesini sıktı. "Ama bu iyi bir fikir." "Ne?"

Anise sordu. "Bizi merakta bırakma."

Laurel sırttı. "Tarikat'ın kamuoyundaki itibarını yükseltmek için Başbakan'la birlikte çalışıyorum. Çok fazla fae-folk örgüte olumlu bakmıyor ve bu son zamanlarda gerçek bir sorun haline geldi. Yüce Kral Mithras güç kazanıyor ve bu hiç iyi değil. Bu yüzden Başbakan'ı Elphyne çevresindeki şehir ve kasabalara güvenilir Muhafızlar yerleştirmeye ikna ettim, böylece Tarikat her zaman

soruları olan herkes için bir iletişim noktası vardır. Artık gizem yok. Bence her bir Koruyucuyu hem bir elçi hem de bir koruyucu gibi daha ulaşılabilir hale getirirsek, o zaman daha fazla Fae inisiye olmak için gönüllü olmak isteyecektir. Tarikatın artık çocuklardan haraç istemesine gerek kalmayacaktır."

Thorne onun omzunu sıktı ve yüzünde katıksız bir gurur ifadesi belirdi.

"Bu bizim için ne anlama geliyor?" Caraway sordu.

"Bunun anlamı," diye açıkladı Rush. "İkiniz seçtiğiniz bir şehirde birlikte yaşayabilirsiniz. Caraway'ın Tarikat arazisinde yaşamasına gerek kalmayacak ve görevler için vahşi doğaya gitmek yerine, bulunduğu şehirde Tarikat'ın imajını iyileştirmek için çalışabilir."

"Bu iş için daha iyi bir Guardian düşünemezdim." Thorne Caraway'ın sırtını sıvazladı.

"Birlikte olabilir miyiz?" Anise buna inanmakta güçlük çekiyordu. Caraway bir Gardiyan olarak kalabilir ve birlikte olabilirlerdi.

Göz göze geldiler, birbirlerine sarıldılar ve sonra Caraway koşarak onu kucakladı. Zihni dönmeye başladı. Bu kadar basit olabilir miydi?

Onu yere bıraktı, gözleri onunkileri arıyordu. "Nerede yaşamak istiyorsun?"

Kalbi onu hemen evine, Crescent Hollow'a götürdü. Ancak geçirdiği saldırının tanıdık acısı ve paniği, oraya dönme düşüncesi karşısında ağzının kurummasına neden oldu.

Hayır, dedi kendi kendine. Bu sefer farklıydı. *O* farklıydı. Korkularının onu ele geçirmesine izin vermemeliydi. Elbette orada kötü anıları olmuştu ama iyi anıları da vardı. Ve fae'ler uzun süre yaşarlardı... muhtemelen sonsuza kadar. Umarım Caraway'le birlikte uzun bir hayatı paylaşırlardı. Ona gülümsedi ve uzun zamandır ilk kez eve gitmek istedi.

"Hadi Crescent Hollow'a gidelim."

O da ona sıırıttı. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Rush boğazını temizledi. "Hadi içeri girelim ve Willow Gray'le oynarken sen de bize Buz Cadısı'nı anlat. Thorne ve ben senin istihbaratını alacağız.

ve kar 6rneğini Prime'a geri g6t6receğim. G6revin tamamlandı, Caraway."

Clarke arkadaşını omzuna vurduğu bir el ile durdurdu. "Hadi şu kar 6rneğini alalım. Bence yeni çiftleşen çift birlikte biraz yalnız zaman geçirmek isteyebilir."

Rush, Caraway'ın boynundaki taze izi fark edince g6zleri b6y6d6. Yanakları kızardı. Hem o hem de Thorne hızla ayrılmak için bahaneler uydurdular. İkiisi de çok aceleliydi, yapmacık olduklarını biliyordu ama yine de minnettardı.

Anise yeni arkadaşlarına baktığında g6l6msedi ve ne kadar ilerlediğini fark etti. Artık anılarındaki o alaylar onu rahatsız etmiyordu 6nk6 Anise'in arkadaşları vardı. Bir sevgilisi vardı. Bir eşi. Ve bir geleceği vardı. Dışarıdan nasıl g6r6nd6ę6 6nemli değildi. 6nemli olan tek şey hayatını nasıl yaşadığı ve içine davet ettiği sevgiydi. O bıkkın Buz Cadısı her şeyi yanlış anlamıştı.

Anise başını kaldırıp Caraway'ın g6zlerine baktığında hayatının yalnızlığın tam tersi olacağını biliyordu. Sevgiyle, 6p6c6klerle ve gerçekleşen dileklerle dolu olacaktı.

Son.

Amazon Kindle'da daha fazla Fae Guardians ile tanışın veya diğer baskılar hakkında daha fazla ayrıntı için Lana'nın web sitesini ziyaret edin.

FACEBOOK'TA MISIN?

Kitap sohbeti yapmak, eğlenmek ve 6d6ller kazanmak için Facebook'ta Lana'nın Melekleri'ne katılın.

AYRICA LANA PECHERCZYK TARAFINDAN

Ölümcül Yedili

(Paranormal Romantik)

Ölümcül Yedili Kutu Seti Kitaplar 1-3

Günahkar

Kıskançlık

Açgözlül

ük Gazap

Tembelli

k

Oburluk

Şehvet

Gurur

Umutsuzluk

Fae Muhafızları

(Fantastik/Paranormal Romantik)

Kurt Mevsimi Üçlemesi

Yalnız Kurtların Özlemi

Keskin Pençelerin Öpücükler

ve Dilekler Novellası Kırık

Kralların Düşleri

Tanrıların Oyunu

(Romantik Şehir Fantezisi)

Soul Thing

İçimizdeki Şeytan

Tanrı'yı Oynuyor

Oyun Bitti

Tanrıların Oyunu Kutu Seti

YAZAR HAKKINDA

**Aman Tanrım! Adımı nasıl
söylüyorsun?**

Lana (yeterince açık - Lah-nah) **Pecherczyk** (burası zorlaştığı yer - Pe-her-chick).

Bana Lana Price-Check, Lana Pera-Chickywack, Lana Pressed-Chicken, Lana Pech dediler... *o kız!* Adını siz koyun, onlar söyledi. Madem hecelemesi bu kadar zor, neden kolay bir takma ad yerine bu adı kullanayım ki?

Basitçe söylemek gerekirse, anneme aitti. Ve o benim rüya şampiyonumdu.

Hayatımın büyük bölümünde tek bir şeyde iyiydim: sanat. Etrafımdaki dünya çalışmalarımı gördü ve daha fazlasını yapmam gerektiğini söyledi, ben de yaptım.

Ama sekiz yaşındayken hikaye yazmak istediğimi söylediğimde, fakir olmamıza rağmen annem boş bir defter ve kalemle eve geldi ve hayallerimin peşinden gitmemi, beni nereye götürürse götürsün mutlu olacağımı söyledi. Bu konuda çok iyi değildim ama önemli değildi çünkü onun desteğini almıştım ve bu hoşuma gidiyordu.

Ben on üç yaşımdayken öldü ve dört kızını yetim bıraktı. Birdenbire hayallerimin şampiyonunu kaybetmişim, en küçük iki kız kardeşimden ayrılmışım ve hayatın zorlukları hakkında konuşacak kimsem yoktu.

Bu yüzden gizlice yazdım. Kalbimi her gün bir günlüğe döktüm ve bazen onun beni dinleyeceğini hayal ettim. Günün sonunda, o duymasa bile, yazmak bu hayali canlı tuttu.

Sonunda, kendi çocuklarımı doğurduktan (küçük oğlanlar kılığında iki havai fişek) ve iç sesimi çok uzun süre görmezden geldikten sonra, örnek olarak liderlik etmeye karar verdim. Ben olmasaydım çocuklarıma hayallerinin peşinden gitmeyi nasıl öğretebilirdim? Kendi hayallerimin şampiyonu oldum ve gerisi tarih oldu, işte buradayım.

Bir sonraki büyük aksiyon dolu romantik romanı yazmadığım, halı fareleriyle uğraşmadığım ya da Kelpie'min çenesinden GI Joe'yu kurtarmadığım zamanlarda, ay ışığında kötülükle savaşıyor, gün ışığında aşkı kazanıyor ve gerçek bir kavgadan asla kaçmıyorum.

Avustralya'da yaşıyorum, ancak çevrimiçi olarak her zaman sohbet etmeye hazırım. Gelin ve beni bulun.

Abone Ol & Takip Et

subscribe.lanapecherczyk.com

_lp@lanapecherczyk.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

